

Arrest

nr. 259 002 van 4 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de eerste en tweede verzoekende partij en hun advocaat Mr. G. GASPART, die *loco* advocaat Mr. C. VAN CUTSEM verschijnt en derde verzoekende partij vertegenwoordigt, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 20 december 2020.

1.2. Eerste verzoekster wordt op 3 september 2020 en 29 oktober 2020; tweede verzoeker op 21 oktober 2020, en derde verzoekster op 31 augustus 2020, gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 28 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing t.a.v. L.A.D.G., eerste verzoekster, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 2 december 1986 geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U beëindigde het middelbaar onderwijs in 2007 en begon daarna te werken. U werkte voor uw vertrek uit El Salvador voor Banco Cuscatlán en had daarnaast een eigen zaak in artisanale producten en desserts. U heeft twee zonen uit een eerste huwelijk, B.(...) A.(...) H.(...) D.(...) (DVZ, X) en O.(...) D.(...) H.(...) D.(...) (DVZ, X). Sinds 2011 heeft u een relatie met uw huidige partner, A.(...) E.(...) M.(...) V.(...) (DVZ, X; CGVS X). U woonde tot aan het begin van uw problemen, samen met uw kinderen, uw partner en uw moeder, A.(...) E.(...) G.(...) S.(...) (DVZ, X; CGVS, X), in uw ouderlijke woning in de kolonie Jardines de Sonsonate.

Eind 2017 vertrok u met uw partner en uw kinderen naar een familiediner in kolonie San Antonio in Sonsonate. Toen jullie de auto instapten aan jullie woning in de kolonie Jardines de Sonsonate, kwamen er plots een groep van zo'n vijf leden van bende MS13 op jullie af. Ze stelden allerlei vragen zoals waarom jullie daar waren, wat jullie daar deden, van waar jullie kwamen en wat jullie van werk deden. Toen ze hun wapens op jullie richtten, startte uw partner de wagen en zijn jullie naar het familiediner vertrokken. Na dit incident besloten jullie niet meer terug naar huis te keren en bleven jullie bij uw familie in kolonie San Antonio. Twee dagen later vroegen jullie aan uw broer of hij enkele spullen kon gaan ophalen in jullie huis te Jardines de Sonsonate. Toen uw broer aan het huis aankwam, werd hij door enkele bendeleden aangesproken. Ze zeiden dat ze hem er niet meer wilden zien, want dat ze hem anders zouden vermoorden. Ook zeiden de bendeleden dat ze niemand van de familie nog in de buurt wilden zien.

In januari 2018 verhuisden jullie naar kolonie Costa Rica in San Salvador. In juni 2018 namen leden van bende MS13 hun intrek in een woning tegenover jullie. Eén van die bendeleden leek op een bendelid dat jullie eind 2017 had bedreigd aan de auto. U kreeg daarop schrik dat die man jullie gevolgd was om uw kinderen te rekruteren. Daarop besloten jullie opnieuw te verhuizen. In juli verhuisden jullie dan naar las Arboledas, eveneens in San Salvador.

In november 2018 gingen u en uw familie op uitstap naar het strand voor de verjaardag van uw schoonouders. Toen jullie in de buurt van La Libertad naar de supermarkt gingen, werd uw moeder op de parking door twee vrouwen uit de kolonie Jardines de Sonsonate, waar jullie initieel woonden, aangesproken. Zij brachten uw moeder op de hoogte dat W.(...), jullie buurman, nu in haar huis woonde. Ook had hij een doorgang van zijn huis naar dat van uw moeder gemaakt zodat het één huis was.

Eind januari of begin februari 2019 begon u vreemde telefoontjes te krijgen van een onbekend nummer. Men zei u dat uw moeder moest langskomen omdat ze een handtekening voor het huis nodig hadden. U werd vervolgens nogmaals gebeld en dan werd u meegedeeld dat uw moeder naar het park van Sonsonate moest komen om haar handtekening te zetten. Het laatste telefoontje dat u kreeg, was van een zichtbaar nummer. U belde dit nummer terug en het telefoontje bleek van een school te komen die u niet zou hebben gebeld. Eveneens in februari ontving u een bericht waarin u eerst met uw naam Altagracia werd aangesproken en u vervolgens gevraagd werd of u Nancy was. U bekeek daarop het profiel van de afzender en zag daarop allerlei foto's gerelateerd aan de bende. Vervolgens blokkeerde u die persoon. U vertelde uw moeder pas in mei over deze telefoontjes toen ze opmerkte dat u van telefoonnummer was veranderd.

In september moest uw moeder allerlei documenten laten vernieuwen. Plots kreeg u telefoon van uw zus, die met haar mee was gegaan, en ze meldde u dat uw moeder was aangereden. U belde daarop naar de politie, maar die kwamen niet tussenbeide. U besloot dan op Twitter een aangifte te doen om zo toch een reactie van de politie te verkrijgen, maar dat bleek tevergeefs. Na dit incident concludeerden jullie dat alle gebeurtenissen tot nu toe te maken hadden met jullie huis in Jardines de Sonsonate, dat door jullie buurman W. was ingenomen. Twee dagen na de aanrijding van uw moeder zei uw partner dat hij het gevoel had achtervolgd te worden. Hij had dit gevoel reeds sinds midden augustus, maar de aanrijding van uw moeder was voor hem de bevestiging dat hij effectief achtervolgd werd.

De eerste week van november kreeg u telefoon van de directie van de school van uw kinderen met de boodschap dat u direct moest komen. Toen u aankwam op school meldde de directie u dat een vrouw uw kinderen had proberen meenemen. U kreeg daarop de bewakingsbeelden te zien en zag dat die vrouw de tante van W. was die jullie huis in Jardines de Sonsonate had ingenomen. Na deze poging tot ontvoering verhuisde u opnieuw. Ditmaal naar het huis van uw schoonouders in Ilopango in het departement San Salvador. Ook besloten jullie toen om El Salvador te verlaten.

Om aan geld te geraken voor de vlucht besloot u allerlei zaken te verkopen. U werd gecontacteerd via Facebook door een vrouw die al de spullen wou kopen. U ging akkoord en ze maakte het bedrag over naar uw rekening. Ze stuurde u ook een bewijs van de overschrijving en kwam vervolgens de spullen ophalen bij u thuis. Twee à drie dagen later merkte u dat het bedrag dat die vrouw betaald had niet meer op uw rekening stond. De bank wilde u hier niet mee helpen en u diende vervolgens klacht in bij het Instituto de Derechos Humanos de la UCA (IDHUCA). U vernam nadien niets meer van deze klacht. Ook ging u naar de fiscalía om klacht in te dienen, maar daar wilden ze u evenmin helpen.

Uw moeder was ondertussen ook klacht gaan indienen bij de politie over de inname van haar huis door W.. Hierdoor kreeg u nog meer schrik aangezien u wist dat de bendes samenwerken met de politie. Ook kreeg uw man daarop een vreemd bericht waarin stond dat ze wisten dat jullie van plan waren het land te verlaten en dat ze u, uw partner en de kinderen zouden vermoorden. Dit bericht bevestigde voor u dat alle gebeurtenissen gelinkt waren aan de bende en de inname van het huis van uw moeder.

Op 15 december 2019 verliet u El Salvador samen met uw moeder, uw partner en uw twee zonen. Jullie kwamen de volgende dag aan in België, waar u op 20 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw familie vermoord zouden worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; het Salvadoraans paspoort van uw zoon B. A.; het Salvadoraans paspoort van uw zoon O. D.; medische documenten betreffende uw zoon B. A.; uw scheidingsakte; de toestemming van de vader van uw zonen dat ze El Salvador mochten verlaten; een krantenartikel over uw zaak; schooldocumenten van uw kinderen; document ziekenhuis voor uw zoon B. A.; akten van het huis van uw moeder; foto van het Facebookprofiel van C.(...) C.(...); foto's van uw oom die de tickets betaalde; foto's van u aan het werk; bewijs dat uw oom de reis betaalde; krantenartikels betreffende El Salvador; foto's van de producten die u in uw zaak verkocht; het Salvadoraans paspoort van uw moeder; haar Salvadoraanse identiteitskaart; foto's van haar huis in Jardines de Sonsonate; akte van het huis; foto van jullie auto; foto van het huis van Fausto in Sonsonate; foto van het huis in kolonie Costa Rica; foto van het huis in kolonie Los Arboledas; Facebookberichten van A.(...) S.(...); Facebookprofiel van uw buurman W.; foto van W.; Facebookbericht van A.(...) D.(...) een Twitterbericht; rijbewijs van uw partner A. E.; Facebookprofiel G.(...), de tante van W.; een foto van G.; een foto van het huis in Ilopango; facebookberichten over de verkoop van de spullen; een betaalbewijs voor de spullen; sms-bericht; overzicht van uw bankrekening; document van de fiscalía; klacht ingediend bij de politie; krantenartikel; vliegtickets; het Salvadoraans paspoort van uw partner A. E.; tewerkstellingsattesten van uw partner A. E..

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten, de situatie in uw land van herkomst, en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten.

In de eerste plaats is het weinig aannemelijk dat de benedeleden uit uw zone plots allerlei vragen zouden beginnen te stellen zoals waarom jullie daar waren, wat jullie daar deden, van waar jullie kwamen en wat jullie van werk deden, wanneer u reeds bijna heel uw leven in die kolonie woont (notities persoonlijk onderhoud van 3 september 2020 – hierna CGVS I, p. 14). U vermoedt dat de benedeleden dat deden omdat uw partner niet oorspronkelijk van de kolonie afkomstig is en de benedeleden liefst mensen hebben die er reeds hun hele leven wonen (notities persoonlijk onderhoud van 29 oktober 2020 – hierna CGVS II, p.3). Nochtans woonde uw man er ondertussen wel al zes jaar (CGVS II, p.4) en stelt u zelf dat de benedeleden wisten dat hij een relatie met u had en dat ze het gewend waren om hem te zien (CGVS II, p.3). Uw man bevestigt dit en stelt dat de benedeleden ook al wisten wie hij was ze wisten dat jullie een relatie hadden (CGVS X, p.14). Dat ze uw partner dan toch plots benaderen met vragen als wie bent u, waar woont u, en dergelijke is dan ook weinig aannemelijk.

Bovendien kende u die benedeleden ook allemaal reeds van kleins af aan (CGVS II, p.4), wat het nog des te onwaarschijnlijker maakt dat de benedeleden jullie dan zouden ondervragen. Tevens legt u in dit verband tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelt u in uw eerste persoonlijk onderhoud 3 september 2020 dat u drie van de benedeleden van gezicht kende, maar de anderen niet (CGVS I, p.19). In uw tweede persoonlijk onderhoud van 29 oktober 2020 stelt u dan weer dat u de benedeleden praktisch allemaal kende en dat u die benedeleden ook reeds van kinds af aan kent (CGVS II, p.4). Ook zijn er een aantal tegenstrijdigheden op te merken aangaande dit incident in de verklaringen van u en uw partner. Zo stelt u dat het 4 à 5 benedeleden waren die jullie benaderden (CGVS I, p. 5; CGVS II, p. 3) terwijl uw partner stelt dat het er zo'n achtal waren (CGVS X, p.11).

Ook stelt u dat ze vroegen waarom jullie daar waren, wat jullie daar deden, van waar jullie kwamen en wat jullie van werk deden, terwijl uw partner stelt dat ze geen vragen stelden, maar bedreigingen uitten dat jullie niet meer in die zone mochten zijn (CGVS X, p.14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt uw partner plots dat ze wel dergelijke vragen stelden om hem te intimideren (CGVS X, p.16), maar dat ze wel wisten wie hij was (CGVS X, p.14 en 16). Het houdt echter geen steek dat benedeleden jullie reeds jarenlang kenden, maar dan om te intimideren zouden vragen wie uw partner is en wat hij doet. Vervolgens verklaart uw man tevens wederom tegenstrijdig dat de vragen geen rechtstreekse vragen zijn, maar dat ze zaken zeggen als je bent advocaat of je bent ingenieur om zo te weten te komen wat iemand effectief van werk doet (CGVS X, p.16). De tegenstrijdigheden in jullie verklaringen doen bijgevolg nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident, waaraan dan ook niet langer geloof kan worden gehecht.

U stelt vervolgens dat jullie buurman W. het huis in Jardines de Sonsonate innam nadat jullie verhuisd waren omwille van het incident met de auto (CGVS I, p.15). Ook stellen jullie te denken dat W. de inname van het huis reeds eerder voor ogen had en dat hij daarom benedeleden op jullie afstuurde aan de auto om jullie de zone uit te jagen (CGVS II, p.5; CGVS X, p.14). Gezien dit incident echter reeds als ongeloofwaardig beschouwd wordt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de incidenten die hieruit volgden, zijnde de inname van jullie huis door W. en de daar aan gekoppelde bedreigingen en poging tot ontvoering van uw kinderen. Tevens kunnen er ook nog ernstige vraagtekens geplaatst worden bij jullie verklaringen betreffende die incidenten.

In de eerste plaats is het niet logisch dat de benedeleden uw partner zouden aanspreken indien hun intentie was het huis in te nemen. Uw moeder was namelijk de eigenares van het huis en u woonde er ook al bijna heel uw leven (CGVS I, p.6). Indien de benedeleden werkelijk de intentie hadden jullie weg te jagen en het huis in te nemen, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze dan de eigenares van het huis zouden benaderen en niet de persoon die er het minst lang woont. Bovendien is het vreemd dat ze jullie dan op een dergelijk onrechtstreekse manier zouden weggagen door wat vragen aan uw partner te stellen in plaats van een directere bedreiging om jullie het huis uit te jagen. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de inname van jullie huis.

Voorts zijn er frappante tegenstrijdigheden vast te stellen tussen jullie verklaringen en de verklaringen die uw moeder An. El. aflegde in de klacht die ze op 4 december 2019 indiende (CGVS X, stuk 24). Zo stellen jullie dat jullie na het incident aan de auto besloten om niet meer naar het huis terug te keren en dat er ook niemand meer woonde (CGVS I, p.14; CGVS II, p.7; CGVS X, p.15). Ook verklaren jullie dat uw broer éénmalig langs het huis ging om wat spullen te halen (CGVS I, p.14-15; CGVS X, p.11; CGVS X, p.12). Echter verklaarde uw moeder in de klacht die ze neerlegde dat haar zoon, zijnde uw broer, in het huis bleef wonen met zijn partner. Hiermee geconfronteerd stellen u en uw partner dat uw moeder nerveus was en daardoor foutieve verklaringen aflegde (CGVS I, p.7; CGVS X, p.15). Deze

verklaringen overtuigen echter niet gezien er nog meer tegenstrijdigheden zijn tussen jullie verklaringen en de verklaringen door uw moeder afgelegd in de klacht. Zo stelt ze ook dat haar zoon, die nog langer in het huis bleef wonen, uiteindelijk ook het huis verliet na bedreigingen waarbij de bende zeiden dat ze hem er niet meer wilden zien en stuurden ze ook een familiefoto naar hem om hem duidelijk te maken dat ze wisten wie hij was. Echter stellen uw moeder en uw partner op de zetel van het CGVS dat u het was die een familiefoto toegestuurd kreeg in een reeks Facebookberichten van een zekere A. S. omdat de bendeleden wilden dat u hen het huis zou geven (CGVS X, p.18) en dat wanneer iemand iets zou vragen u zou moeten zeggen dat u het huis verhuurd had (CGVS X, p.13, 16). Uzelf maakt tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dan weer nergens gewag van deze Facebookberichten, wat bijzonder vreemd is. Hierop gewezen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u enkel dat u wel over de berichten had gesproken (CGVS II, p.9). Jullie incoherente verklaringen doen wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Bovendien houdt het weinig steek dat de bendeleden u nu meermaals zouden lastig vallen om het huis te bekomen wanneer het niet aan u is om het huis over te dragen gezien u de eigenaar niet bent. De Facebookberichten (CGVS X, stuk 9) die u in dit verband voorlegt wijzigen voorgaande vaststellingen tevens niet, te meer er hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert een Facebookprofiel aan te maken, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Hetzelfde geldt voor het Facebookbericht dat u van een zekere A. D. zou hebben ontvangen (CGVS X, stuk 12).

Tevens stelt uw moeder ook nog in de klacht dat ze op 2 november te weten kwam dat haar huis was ingenomen door de buurman W.. Ook stond er een bord aan het huis dat het te koop was wat jullie deed vermoeden dat hij vervalste documenten had gebruikt met haar handtekening op om het zo te proberen verkopen. Tijdens jullie persoonlijke onderhouds verklaren jullie echter wederom alle drie dat de bendeleden u opbelden om de handtekening van uw moeder ter verkrijgen zodat het huis officieel van hen zou zijn (CGVS I, p.15-16; CGVS X, p.14; CGVS X, p.11) en spreken jullie nergens over een verkoop. Deze enorme discrepanties in jullie verklaringen bij het CGVS en de verklaringen die uw moeder bij de politie aflegde voor de klacht doen in ernstige mate afbreuk aan jullie algehele geloofwaardigheid. Ook is het merkwaardig dat uw moeder in de klacht niets zou vermelden over de dreigberichten en –telefoons die u zou hebben ontvangen omtrent het huis wanneer ze net omwille van de inname van het huis een klacht indient. Indien u werkelijk dergelijke bedreigingen ontvangen hebt, kan er redelijkerwijs verwacht worden dat uw moeder deze ook zou vermelden om een zo volledig mogelijk beeld van de situatie aan de politie te schetsen. Dat ze hierover in gebreke blijft, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas. Ook dient nog te worden opgemerkt dat het bijzonder vreemd is dat uw moeder pas twee jaar na de inname van het huis hierover klacht gaat indienen en dit bovendien ook nadat jullie reeds de tickets naar België hadden geboekt. Het lijkt er dan ook op dat het document louter voor migratiedoeleinden werd aangevraagd.

Tevens geven u en uw partner tegenstrijdige antwoorden op de vraag of jullie anderen kennen in de kolonie wiens huis ook zou zijn ingenomen door de bendeleden. U antwoordt op deze vraag dat u weet heeft van één dame die ook vertrokken is en wiens achtergelaten huis ook door bendeleden werd ingenomen, maar u weet niet of het zoals uw situatie was en weet niet waarom ze in feite vertrokken is (CGVS II, p.5). Uw man antwoordt echter op deze vraag dat een vriendin van u, genaamd B.(...), om dezelfde reden is moeten vertrekken en dat haar huis ook werd ingenomen door bendeleden (CGVS X, p.14). Wederom aan u gevraagd of B. ook problemen kende met bendeleden stelt u dat ze ook was bedreigd en gevlucht, maar dat u niet weet waarom (CGVS II, p.9). Ook stelt u dat ze moest wegvluchten en dat ze bedreigd werd omdat ze als advocate een belangrijke rol had en dat ze daardoor moest vluchten (CGVS I, p.17). Deze incoherente verklaringen ondermijnen wederom jullie algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens dient aangaande de aanrijding van uw moeder ook opgemerkt te worden dat uw moeder nergens melding maakt van een aanrijding. Ze stelt enkel dat ze achtervolgd werd door een voertuig dat haar snel voorbij reed, dat ze haar wilden aanrijden en dat ze zich moest verstoppen (CGVS X, p.14, 19). Indien ze werkelijk werd aangereden en nadien naar de dokter moest (CGVS I, p.16; CGVS X, p.21) kan er redelijkerwijs verwacht worden dat ze dit had vermeld tijdens haar persoonlijk onderhoud en eveneens dat ze dit dan had vermeld in de klacht die ze bij de politie indiende, quod non. Bijgevolg kan er ook aan dit incident en de daaruit voortvloeiende achtervolging van uw man evenmin geloof worden gehecht. Het Twitterbericht (CGVS X, stuk 13) dat u in dit verband neerlegt, wijzigt deze vaststellingen niet gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten. Tevens kan er niets uit

worden afgeleid over waar en in welke omstandigheden het beschreven voorval zich zou hebben voorgedaan.

De poging tot ontvoering van uw kinderen door de tante van W. kan evenmin als geloofwaardig beschouwd worden gezien uw algehele geloofwaardigheid reeds sterk op de helling staat. Ook dient in dit verband nog worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat, zoals uw moeder stelde, het parket de klacht in verband met de ontvoeringspoging niet zou hebben willen noteren omdat er niet echt iets was gebeurd (CGVS X, p.15). Nochtans kon u het feit naar eigen zeggen wel aantonen met bewakingsbeelden (CGVS I, p.17). Ook is het vreemd dat u van het parket wel een document (CGVS X, stuk 23) zou meekrijgen dat u er op 4 december 2019 bent langs gegaan als ze geen verdere actie gaan ondernemen. Daarnaast komt het weinig aannemelijk over dat u pas op 4 december 2019 aangifte zou gaan doen van deze ontvoeringspoging indien deze, zoals u zei, in de eerste week van november zou hebben plaatsgevonden (CGVS I, p. 17). Dit document wijzigt de bovenstaande vaststellingen dan ook geenszins.

Wat betreft de oplichting waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden dient gesteld te worden dat dit incident puur gemeenrechtelijk is en, indien het werkelijk gebeurde, op geen enkele manier zwaarwichtig genoeg is om als vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming beschouwd te worden. Eveneens, gezien uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig op de helling staat, kan dit incident evenmin als geloofwaardig beschouwd worden. Bovendien is de cheque (CGVS X, stuk 20) die u neerlegt als bewijs niet leesbaar waardoor deze voorgaande vaststellingen niet kan rechtzetten. Ook uit het overzicht van uw bankrekening (CGVS X, stuk 22) kan niets worden afgeleid over de omstandigheden waarin dit geld op en van uw rekening is gegaan. Dit document wijzigt bijgevolg evenmin voorgaande vaststellingen. De bijgebrachte facebookberichten (CGVS X, stuk 19) kunnen geenszins afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen, te meer daar hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, gelet op de manipuleerbaarheid van dergelijke berichten en op het feit dat eenieder in de mogelijkheid verkeert facebookprofielen aan te maken, zodat de herkomst ervan niet kan worden nagegaan. Om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Hetzelfde geldt voor het sms-bericht (CGVS X; stuk 21) dat u in dit verband voorlegt. Tevens kan er niks uit dit bericht worden afgeleid over de afzender of de ontvanger en is het vreemd dat de bende dit bericht plots naar uw partner zouden sturen wanneer ze u viseerden en u ook reeds eerder zelf contacteerden op uw telefoon en via Facebook.

Gezien het bovenstaande kan er geen geloof wordt gehecht aan de door u voorgehouden vervolgingsfeiten. Deze kunnen bijgevolg geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen)

terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. U legt namelijk paspoorten, identiteitskaarten, het rijbewijs van uw partner, een scheidingsakte, de toestemming van de vader van uw kinderen om het land te verlaten, schooldocumenten van de kinderen, eigendomsakte van het huis en documenten betreffende uw professionele carrière en die van uw partner neer. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw professionele carrière, die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de foto's die u neerlegt dient te worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien kan er niets worden afgeleid over wie erop staat afgebeeld en wat zijn/haar verwantschap is met u. De krantenartikels die u neerlegt gaan over de algemene situatie in El Salvador en niet over jullie persoonlijke problemen. Deze kunnen dan ook niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. De documenten die u neerlegt aangaande uw vlucht naar België staven enkel wanneer u het land verliet, wat niet ter discussie staat in deze beslissing. Wat betreft de medische documenten van uw zoon B. A. dient eveneens te worden opgemerkt dat zijn medische toestand niet ter discussie staat in deze beslissing.

Tevens ontving het CGCS dd. 23.11.2020 enkele opmerkingen van uw advocaat. Deze bevatten louter rechtzettingen van tyfouten en data. Deze kunnen bovenstaande vaststellingen dan ook niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. A. E. M. V. tweede verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 23 maart 1977 geboren in San Salvador in het gelijknamige departement. U behaalde een diploma grafisch ontwerp aan de universiteit Don Bosco en had vervolgens verscheidene jobs. Tot aan uw vertrek uit El Salvador werkte u als audiovisueel directeur voor een marketingbedrijf. Sinds 2011 heeft u een relatie met L. A. D. G. (DVZ, X; CGVS, X), die twee kinderen, B. A. H. D. (DVZ, X) en O. D. H. D. (DVZ, X), heeft uit een eerder huwelijk. Sinds jullie samen zijn en tot aan het begin van jullie problemen, woonde u samen met haar, haar kinderen en haar moeder, An. El. G. S. (DVZ, X; CGVS, X), in hun huis in de kolonie Jardines de Sonsonate.

Eind 2017 vertrok u met uw partner en uw kinderen naar een familiediner in kolonie San Antonio in Sonsonate. Toen jullie de auto instapten aan jullie woning in de kolonie Jardines de Sonsonate, werden jullie onderschept door zo'n acht leden van bende MS13. Ze duwden een vuurwapen tegen uw hoofd en zeiden dat ze jullie niet langer in de zone wilden zien. Na dit incident besloten jullie niet meer terug te keren naar huis. Jullie verbleven bij een familielid genaamd F.. Enkel uw schoonbroer keerde éénmalig terug naar het huis in Sonsonate om wat spullen te verzamelen. Hij werd toen eveneens benaderd door bendeleden die zeiden dat ze niemand van de familie nog in de kolonie wouden zien.

Na drie weken te hebben verbleven bij F. verhuisden jullie eind januari 2018 naar een huis in kolonie Costa Rica in San Salvador. Daar was alles enkele maanden rustig tot er in juni of juli 2018 leden van bende MS13 tegenover jullie kwamen wonen. Eén van die bendeleden was een bendelid dat jullie eind 2017 mee had bedreigd aan de auto. Daarop besloten jullie opnieuw te verhuizen en in juli verhuisden jullie dan naar Las Arboledas, eveneens in San Salvador.

Op een bepaald moment toen jullie in Las Arboledas woonden of net daarvoor, kreeg uw partner een Facebookbericht van een bendelid, A. S., die naar het huis in Sonsonate vroeg. Ook kreeg zij

twee oproepen waarin men zei dat haar moeder een document moest ondertekenen zodat ze het huis in Sonsonate konden verkrijgen.

Begin november 2018 gingen u en uw familie op uitstap naar het strand voor de verjaardag van uw moeder. Toen jullie naar de supermarkt gingen, werd uw schoonmoeder door twee vriendinnen van de kerk uit de kolonie Jardines de Sonsonate, waar jullie initieel woonden, aangesproken. Zij brachten uw schoonmoeder op de hoogte dat W., jullie buurman, nu in haar huis woonde.

Op een dag kreeg uw partner opnieuw een Facebookbericht met de vraag of ze A. was. Zo wouden de bendeleden bevestigen dat ze haar opnieuw hadden gevonden.

In oktober 2019 was uw schoonmoeder weg met uw schoonzus. Ze werden aangereden door een bestelwagen. Nadien merkte u dan ook dat diezelfde bestelwagen u aan het volgen was.

Begin december 2019 had een familielid van W. geprobeerd om de kinderen mee te nemen van school. Daarop gingen u en uw partner naar het parket om klacht neer te leggen. Uw schoonmoeder ging tevens naar de politie om ook klacht in te leggen over het huis in Sonsonate dat was ingenomen.

Ook kreeg u rond 7 december 2019 een bericht van iemand genaamd K.(...) die u zei dat uw partner niet langer het geld van de oplichting moest zoeken. Ook wisten ze dat jullie klacht hadden ingediend bij de politie en dat jullie van plan waren het land te verlaten. Ze lieten jullie ook te verstaan dat dat de beste optie was, want anders zouden ze de kinderen altijd blijven zoeken en jullie vermoorden. Uw partner had namelijk besloten jullie meubels te verkopen nadat jullie de tickets hadden gekocht om naar België te komen. Ze werd gecontacteerd via Facebook door een vrouw die al de spullen wou kopen. Ze ging akkoord en de vrouw maakte het bedrag over naar de rekening van uw partner. Ze stuurde u ook een bewijs van de overschrijving en kwam vervolgens de spullen ophalen. De dag naden wou uw partner geld afhalen en toen merkte ze dat het bedrag dat die vrouw betaald had niet meer op haar rekening stond. De bank kon uw partner niet helpen

Op 15 december 2019 verliet u El Salvador samen met uw schoonmoeder, uw partner en haar twee zonen. Jullie kwamen de volgende dag aan in België, waar u op 20 december 2020 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u en uw familie vermoord zouden worden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: het Salvadoraans paspoort van uw partner; haar Salvadoraanse identiteitskaart; het Salvadoraans paspoort van uw stiefzonen; medische documenten betreffende uw stiefzoon B. A.; de scheidingsakte van uw partner; de toestemming van de vader van uw stiefzonen dat ze El Salvador mochten verlaten; een krantenartikel over de zaak van uw partner; schooldocumenten van de kinderen; document ziekenhuis voor B. A.; akten van het huis van uw schoonmoeder; foto van het Facebookprofiel van C. C.; foto's van de oom van w partner die de tickets betaalde; foto's van uw partner aan het werk; bewijs dat de oom de reis betaalde; krantenartikels betreffende El Salvador; foto's van de producten die uw partner in haar zaak verkocht; het Salvadoraans paspoort van uw schoonmoeder; haar Salvadoraanse identiteitskaart; foto's van haar huis in Jardines de Sonsonate; akte van het huis; foto van jullie auto; foto van het huis van F. in Sonsonate; foto van het huis in kolonie Costa Rica; foto van het huis in kolonie Los Arboledas; Facebookberichten van A. S.; Facebookprofiel van uw buurman W.; foto van W.; Facebookbericht van A. D.; een Twitterbericht; uw rijbewijs; Facebookprofiel G., de tante van W.; een foto van G.; een foto van het huis in Ilopango; facebookberichten over de verkoop van de spullen; een betaalbewijs voor de spullen; sms-bericht; overzicht van uw bankrekening; document van de fiscalía; klacht ingediend bij de politie; krantenartikel; vliegtickets; uw Salvadoraans paspoort; tewerkstellingsattesten.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw partner, L. A. D. G., baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

(...)” (idem eerste verzoekster)

De bestreden beslissing t.a.v. G. S. A.E., derde verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Salvadoraanse nationaliteit en bent u op 1 februari 1962 geboren in Sonsonate in het departement San Salvador. U vervulde het secundair onderwijs en deed vervolgens verscheidene jobs. In 1985 huwde u met R.(...) A.(...) D.(...). Jullie kochten samen een huis in de kolonie Jardines de Sonsonate en kregen drie kinderen. Toen uw man in 1995 naar de Verenigde Staten vertrok en geld opstuurde, stopte u met werken om voor de kinderen te zorgen. In 2009 keerde uw man terug uit de Verenigde Staten maar in 2013 scheidten jullie. Na de scheiding werd u enige eigenaar van het huis in kolonie Jardines de Sonsonate en ten tijde van het begin van uw problemen woonde u er met uw dochter, L. A. D. G. (DVZ, X; CGVS, X), haar twee kinderen, B. A. H. D. (DVZ, X) en O. D. H. D. (DVZ, X), en haar partner, A. E. M. V. (DVZ, X; CGVS, X).

Eind december 2017 was er een familiefeest in het huis van uw schoonbroer, F.. U ging reeds in de ochtend om het feest te helpen voorbereiden en uw dochter en haar partner gingen later toekomen. Toen ze aankwamen op het feest vertelden ze dat ze op weg naar het huis van F. waren tegen gehouden in de kolonie waar jullie woonden, Jardines de Sonsonate, door een bende. Ze vroegen aan uw dochter hoeveel ze verdiende en waar ze werkte. Diezelfde vragen stelden ze ook aan uw schoonzoon. Uw schoonzoon is dan kunnen wegrijden en sleurde daarbij ook een bendelid mee met zijn wagen. Ze wisten niet of dat bendelid gewond was of overleden. Die avond besloten jullie niet meer terug te keren naar uw woning in Jardines de Sonsonate. Twee dagen later vertelde u aan uw zoon wat er was gebeurd. Hij besloot naar uw huis te gaan in Jardines de Sonsonate om wat kledij en spullen te gaan halen. Toen hij buiten kwam, werd hij aangesproken door een bendelid. Die vroeg aan uw zoon wat hij aan het doen was en zei dat hij uw zoon er niet meer wou terugzien. Hij kreeg vervolgens twee minuten de tijd om de spullen bij elkaar te rapen. Jullie besloten daarop dat jullie niet meer konden terugkeren naar het huis in Jardines de Sonsonate.

Met behulp van een nicht vond u een huurhuis in kolonie Costa Rica. U verhuisde daar begin 2018 heen met uw dochter, uw schoonzoon en uw kleinkinderen na 2 à 3 weken bij F. te hebben verbleven. Alles was er een tijdje rustig tot bendeleden plots uw dochter contacteerden. Ze lieten berichten achter waarin iemand vraagt wat ze met het huis heeft gedaan en of ze wil zeggen dat het verhuurd is. Hij noemt zichzelf Satan. U wou ondertussen ook weten hoe het met uw huis gesteld was in Jardines de Sonsonate aangezien al uw spullen er nog stonden. U informeerde dan bij een buurvrouw en een jeugdvriendin van uw dochter. Ze konden u echter niet veel zeggen, enkel dat het jongeren waren die zaken op de markt verkochten.

Tegenover het huis waar jullie woonden in kolonie Costa Rica stond een hoekhuis te huur. Op een dag in 2018 kwam er plots een raar persoon wonen. Ze namen ook middelen tot zich en plots was de buurt niet meer zo proper. Op een dag zagen jullie ook een man van de bende in Sonsonate. Ook hadden ze aan de deur van het huis MS13 geschreven om hun territorium te markeren. Zo kwamen jullie erachter dat de bendeleden het hoekhuis tegenover dat van jullie hadden ingenomen. Ze hielden ook vanop de derde verdieping met verrekijkers alles in het oog. Omdat uw kleinkind ondertussen een adolescent is en jullie daarom bang waren dat de bende hem zou rekruteren, besloten jullie opnieuw te verhuizen. Daarom verhuisden jullie naar een privéwijk in las Arboledas.

Op 1 november 2018 was het de verjaardag van de moeder van uw schoonzoon. Jullie besloten om een week naar het strand te gaan voor deze gelegenheid. Onderweg stopten jullie in een supermarkt waar u twee bidzusters tegenkwam die u kende van in Jardines de Sonsonate. Ze zeiden u dat W. nu in uw huis woonde en dat hij zijn huis en dat van u had samengevoegd tot één huis.

Begin 2019 werd uw dochter L. A. opnieuw gecontacteerd via internet. Uw dochter checkte vervolgens zijn Facebookprofiel waaruit bleek dat het dezelfde jongen van bende MS13 was die haar

eerder ook al had proberen contacteren. Toen begonnen ze ook uw dochter te bellen. Ze wilden dat u zou langskomen om een document te tekenen zodat het erop leek dat uw huis op een legale manier aan hen verkocht werd. Daarop veranderde uw dochter van nummer zodat de telefoontjes stopten.

Vervolgens hadden jullie geen problemen meer tot u in september 2019 samen met uw dochter D. uw identiteitskaart ging laten veranderen aangezien er nog opstond dat u was gehuwd. Jullie merkten op dat jullie gevolgd werden door een auto die jullie ook razendsnel voorbij reed. Jullie belden de politie om te melden wat er gebeurd was en dienden zich te verstoppen. De politie kwam echter niet opdagen en vervolgens postte uw dochter een bericht op Twitter om dit aan te kaarten. Uw schoonzoon werd achtervolgd door een gelijkaardige camionette als degene die u en uw dochter gevolgd hadden.

In oktober of november 2019 belde de directrice van de school van uw kleinkinderen uw dochter op met de vraag om de kinderen te komen ophalen. Er was namelijk een vrouw gekomen die de kinderen had proberen meenemen. Toen jullie daarop de camerabeelden bekeken, zagen jullie dat die vrouw de tante was van William die jullie huis had ingenomen. Uw dochter ging naar het parket om een klacht in te dienen, maar daar konden ze niets doen aangezien er in feite niks was gebeurd.

Na dit incident besloten jullie het land te verlaten. Uw dochter L. A. besloot ook om alle spullen, meubels, etc. te verkopen. Een vrouw contacteerde haar en ze kwamen overeen om alles te verkopen voor 1850 dollar. De vrouw maakte het geld over en uw dochter zag dat dit inderdaad op haar rekening stond. De vrouw kwam de spullen halen, maar toen uw dochter nadien op haar rekening keek, was het geld verdwenen. Uw dochter probeerde daarop die vrouw te contacteren, maar dat lukte niet. Haar partner A. E. kreeg wel een sms-bericht op zijn telefoon dat jullie zich geen zorgen hoefden te maken en jullie zich er niet mee moesten moeien aangezien het een vraag van de bende was.

Op 4 december 2019 besloot u klacht in te dienen bij de politie om W. aan te geven. Uw dochter en schoonzoon waren hierdoor erg kwaad op u gezien de politie in El Salvador informatie doorgeeft aan de bendes en de bendes jullie dan gaan vermoorden.

Op 15 december 2019 verliet u El Salvador samen met uw dochter L. A., uw schoonzoon A. E. en uw twee kleinkinderen B. A. en O. D.. De volgende dag kwamen jullie aan in België alwaar u op 20 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u vermoord te worden door de bendes.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; uw Salvadoraanse identiteitskaart; het Salvadoraans paspoort van uw kleinzoon B. A.; het Salvadoraans paspoort van uw kleinzoon O. D.; medische documenten betreffende uw kleinzoon B. A.; de scheidingsakte van uw dochter L. A.; de toestemming van de vader van uw kleinzoon dat ze El Salvador mochten verlaten; een krantenartikel over de zaak van uw dochter; schooldocumenten van uw kleinkinderen; document van het ziekenhuis voor uw kleinzoon B. A.; akten van uw huis; foto van het Facebookprofiel van C. C.; foto's van uw broer die de tickets betaalde; foto's van uw dochter aan het werk; bewijs dat uw broer de reis betaalde; krantenartikels betreffende El Salvador; foto's van de producten die uw dochter in haar zaak verkocht; het Salvadoraans paspoort van uw dochter; haar Salvadoraanse identiteitskaart; foto's van uw huis in Jardines de Sonsonate; akte van het huis; foto van de auto van uw dochter L. A.; foto van het huis van F. in Sonsonate; foto van het huis in kolonie Costa Rica; foto van het huis in kolonie Los Arboledas; Facebookberichten van A. S.; Facebookprofiel van uw buurman W.; foto van W.; Facebookbericht van A. D.; een Twitterbericht; rijbewijs van uw schoonzoon A. E.; Facebookprofiel van G., de tante van W.; een foto van G.; een foto van het huis in Ilopango; facebookberichten over de verkoop van de spullen; een betaalbewijs voor de spullen; sms-bericht; overzicht van de bankrekening van uw dochter; document van de fiscalía; klacht ingediend bij de politie; krantenartikel; vliegtickets; het Salvadoraans paspoort van uw schoonzoon A. E.; tewerkstellingsattesten van uw schoonzoon A.E..

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft

kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen en uit uw administratief dossier blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven als diegene aangehaald door uw dochter, L. A. D. G., baseert. Aangezien inzake het verzoek om internationale bescherming van uw dochter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw verzoek geen gunstig gevolg worden gegeven. De beslissing van uw dochter luidt als volgt:

(...)” (idem beslissing eerste verzoekster)

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en volgende, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991. Tevens verwijten verzoekers het CGVS een beoordelingsfout.

Verzoekers sommen eerst de elementen van hun relaas op die volgens hen niet betwist worden in de bestreden beslissing:

“Zo betwist verwerende partij niet dat verzoekers effectief op meerdere verblijfplaatsen hebben gewoond in El Salvador binnen een tijdspanne van amper twee jaar. Verzoekers legden tijdens de verschillende onderhouden uitgebreide verklaringen af over o.a. de verschillende tijdstippen waarop, de redenen waarvoor en hoeveel keer ze verhuisd zijn en de eventuele aanwezigheid van bendeleden in de regio's waarnaar ze verhuisden. Verzoekers verklaarden in dat verband duidelijk hetzelfde en ook de data, de plaatsen en de omstandigheden waarin die verhuizen plaatsvonden zijn intern coherent en consistent (zie o.a. notities persoonlijk onderhoud, eerste verzoeker, 3 september 2020 (hierna: **CGVS I**), p. 3-6 en 14-18; notities persoonlijk onderhoud, eerste verzoeker, 29 oktober 2020 (hierna: **CGVS II**) ; notities persoonlijk onderhoud, tweede verzoeker, 21 oktober 2020 (hierna: **CGVS III**), p. 3-6 en 11-13; notities persoonlijk onderhoud, derde verzoeker, 31 augustus 2020 (hierna: **CGVS IV**), p. 3-7 en 12-18).

Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoekers hun relaas op gelijklopende wijze uiteengezet hebben en de gebeurtenissen in dezelfde , waaruit opnieuw een duidelijk consistente lijn in de gebeurtenissen, de data en de locaties af te leiden valt.

Het feit dat verzoekers hun woning (die de officiële eigendom was van derde verzoeker) in de buurt van waar ze oorspronkelijk afkomstig waren, hebben verlaten, wordt evenmin in twijfel getrokken.

Verwerende partij trekt het feit dat verzoekers sinds eind 2017 tot vijf keer verhuisd zijn, op korte tijdspannes en naar verschillende locaties, waarbij ze telkens onderdak zochten bij kennissen, dan ook in het algemeen niet in twijfel. In dat verband is het nogmaals belangrijk te benadrukken dat verzoekers pas na vijf keer verhuisd te zijn, uiteindelijk naar België gevlucht zijn.

Naast telkens te verhuizen, verklaarden verzoekers eveneens meerdere malen verschillende maatregelen genomen te hebben, waardoor ook hieruit hun nood aan bescherming en hun vervolgingsvrees blijkt (zie o.a. CGVS I, p. 16-17; CGYS III, p. 21; CGVS IV, p. 13 en 15)

Verwerende partij trekt eveneens niet in twijfel dat verzoekers zowel in Sonsonate als in de colonia Costa Rica geconfronteerd werden met de aanwezigheid van bendeleden van MS13.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dus niet alleen dat verzoekers duidelijke en gedetailleerde verklaringen hebben afgelegd over hun verblijfplaatsen, de verhuizingen en over de aanwezigheid van bendeleden aldaar, maar ook dat de verschillende verklaringen hieromtrent coherent en consistent waren over de verschillende persoonlijke onderhouden heen.

Hoewel verwerende partij zich wel vragen stelde over de incidenten die tot de verschillende verhuizingen aanleiding gaven, trok het op zich niet in twijfel dat verzoekers op verschillende locaties geconfronteerd werden met de aanwezigheid van bendeleden van MSI 3. Uit het relaas van verzoekers is het duidelijk dat zij zowel tijdens hun verblijf in Sonsonate als in de colonia Costa Rica met de aanwezigheid van bendeleden geconfronteerd werden. In Sonsonate waren de bendeleden van MS13 aanwezig sinds ze daar woonden, waarbij zij na verloop van tijd hun aanwezigheid, hun invloed en hun macht uitbreidden (zie CGYS I, p. 19; CGVS II, p. 3-5; CGVS III, p. 5-6 en 13-14 en 16; CGVS IV, p. 5-6). Nadat verzoekers naar de colonia Costa Rica verhuisden, hebben zich ook daar bendeleden van MS13 gevestigd, waardoor verzoekers opnieuw verhuisden (zie CGVS I, p. 15 en 20; CGVS II, p. 10-11; CGVS III, p. 5,11 en 17-18; CGVS IV, p. 13). Verzoekers verklaarden dat ze de aanwezigheid van

bendeleden in de colonia Costa Rica duidelijk opmerkten door o.a. kentekens van de bendeleden die werden aangebracht op het huis waarin de bendeleden zich vestigden. Verzoekers verklaarden duidelijk een bendelid te herkennen uit Sonsonate en konden ook uit hun kledij en hun gedrag afleiden dat het om bendeleden ging.

Tot slot zijn verzoekers vergezeld van de twee minderjarige kinderen van eerste verzoeker, die respectievelijk 17 en 13 jaar oud zijn. Verzoekers spraken meermaals uitdrukkelijk hun vrees uit ten opzichte van hun kinderen, zowel wat de gezondheid van het oudste kind betreft als een vrees om gerekruteerd te worden door de bendeleden (zie CGVS I, p. 14-18 en 20; CGVS II, p. 11, 17-18 en 22; CGVS III, p. 11-12 en 23; CGVS IV, p. 12-15)."

Verzoekers stellen dat verwerende partij enkel gekeken heeft naar de voorgehouden vervolgingsfeiten, maar niet naar het verloop van verzoekers' leven, en met name het feit dat ze veel zijn verhuisd, en dat hiervoor een aanleiding was, met name een gevaarlijke en bedreigende situatie.

Verzoekers gaan vervolgens in detail in op de geloofwaardigheid van hun verklaringen en stellen dat verwerende partij zich niet aan de individuele objectieve en onpartijdige beoordeling zoals vereist door artikel 46 van de Vreemdelingenwet heeft gehouden. Ze verwijzen naar de richtlijnen van het UNHCR betreffende geloofwaardigheidsbeoordeling en waarin wordt gesteld dat geïsoleerde incidenten niet uit hun context mogen worden gehaald, doch wel de gehele beleving van verzoekers dient mee in acht te worden genomen. Zij vervolgen:

"Verzoekers menen dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de enorme hoeveelheid aan informatie die verzoekers hebben verschaft over de verschillende onderhouden heen. Uit wat hieronder volgt, zal blijken dat verzoeker geen grote tegenstrijdige of determinerende inconsistente verklaringen heeft afgelegd en dat, ondanks de grote hoeveelheid verklaringen die zij hebben afgelegd, deze integendeel zeer consistent, gedetailleerd en doorleefd zijn. Bovendien dient voldoende rekening gehouden te worden met het feit dat er veel tijd zat tussen de verschillende gebeurtenissen en de persoonlijke onderhouden.

Daarnaast moet voldoende rekening gehouden worden met het feit dat de verklaringen afkomstig zijn van drie verschillende personen, die niet steeds bij elk van de feiten aanwezig waren en vooral elk op hun manier de gebeurtenissen hebben beleefd. Hieruit volgt logischerwijs dat de verklaringen over de exacte wijze waarop bepaalde gebeurtenissen plaatsvonden, vanuit deze verschillende beleving, licht uiteenlopend kunnen zijn, zonder dat daarom tot een algemene geloofwaardigheid besloten zou moeten worden. Ook vanwege het grote tijdsverloop sinds de eerste gebeurtenissen, dient hier voldoende rekening mee gehouden te worden."

Hierna voeren verzoekers aan dat verwerende partij zich te zeer heeft gebaseerd op het criterium van plausibiliteit om de geloofwaardigheid van hun verklaringen in twijfel te trekken, en citeren zij documenten van UNHCR en EASO die waarschuwen voor de subjectiviteit van het criterium plausibiliteit. Verzoekers citeren UNHCR voor wat betreft de vijf indicatoren van geloofwaardigheid, waarvan mate van detail en specificiteit, alsook interne coherentie de minst subjectieve zijn en plausibiliteit het meest subjectieve. Zij gaan hierna in detail in op de geloofwaardigheid van hun relaas:

"Uit hetgeen hieronder uiteengezet wordt, zal blijken dat veel van de beoordelingen van verwerende partij in de bestreden beslissing louter berusten op een beoordeling van de plausibiliteit van de afgelegde verklaringen, waarbij onvoldoende rekening wordt gehouden met de grote hoeveelheid aan nauwgezette verklaringen, afgelegd door drie verschillende personen die elk vanuit hun eigen beleving over de gebeurtenissen hebben getuigd en waaruit afgeleid moet worden dat deze verklaringen niettemin voldoende doorleefd, uitgebreid en diepgaand zijn.

In deze context moet nog vastgesteld worden dat zowel eerste als derde verzoeker tijdens hun persoonlijk onderhoud emotionele moeilijkheden hadden met het vertellen van hun relaas. Op een bepaald ogenblik begonnen beide verzoekers te huilen tijdens het vertellen van hun relaas en moest derde verzoeker even naar buiten gaan omdat het voor haar te emotioneel werd, wat ook genoteerd staat in de notities van de persoonlijke onderhouden (zie CG VS I, p. 17 en CGVS IV, p. 14 en 21).

Bovendien zal blijken dat de verklaringen van verzoekers intern consistent zijn doorheen de verschillende onderhouden heen. Uit de COI die hieronder volgt, zal eveneens blijken dat personen zoals verzoekers, die zich verzetten tegen de bendes en de bendeleden in El Salvador, het risico op vervolging lopen. Bijgevolg zijn moet vastgesteld worden dat de verklaringen van verzoekers dan ook extern consistent zijn.

Verwerende partij trekt de geloofwaardigheid van het eerste incident dat plaatsvond in Sonsonate in twijfel omdat het meent 'dat het weinig aannemelijk is' dat de aanwezige bendeleden plots allerlei vragen zouden stellen, hoewel verzoekers er al bijna heel hun leven woonden. Verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat de uitleg van eerste verzoeker 'weinig aannemelijk' is. Het feit

dat de benedeleden hen benaderd zouden hebben met allerlei vragen, kan verwerende partij moeilijk aannemen omdat eerste en derde verzoekers er al hun hele leven woonden en tweede verzoeker op dat moment ook al zes jaar.

Eerste verzoeker verklaarde inderdaad dat ook haar man er al een hele tijd woonde, maar dat hij niet oorspronkelijk van de kolonie was en dat dit misschien de reden was. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt echter zeer duidelijk dat het voor hen raden was naar het exacte motief waarom de benedeleden het op hen gemunt hadden, waarbij ze o.a. verklaarden dat de benedeleden misschien toen al het plan voor ogen hadden om het huis in te nemen waardoor ze hen angst wouden inboezemen of dat ze meer informatie wouden vergaren om hen te kunnen afpersen. In ieder geval blijkt dat de benedeleden het op hen gemunt hadden: (...). Verzoekers citeren hierna p. 15-16 van de notities persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster en vervolgen: "Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekers zelf aanvankelijk niet duidelijk de motieven begrepen waarom ze plots benaderd werden, maar ook dat ze een aantal mogelijkheden gaven die de bedreiging konden verklaren, wat voor hen achteraf duidelijker werd nadat ze gevlucht en verhuisd waren. De benadering door de benedeleden kon zowel kaderen in een verhoogde interesse waarbij afpersingsmotieven aan de orde waren, als in een poging om hun aanwezigheid en hun invloed in de wijk fors uit te breiden (zie infra) waarbij ze evengoed effectief voor ogen hadden om het huis van verzoekers in te nemen — wat achteraf dan ook gebeurd is. Bovendien stelt verwerende partij dat de benedeleden ondertussen wisten dat tweede verzoeker een relatie had met eerste verzoeker en dat ze gewend waren hem daar te zien, wat het dan ook weinig aannemelijk maakt dat ze hen plots zouden benaderen met vragen over zijn leven. Uiteindelijk bevestigt dit niets meer dan dat de benedeleden wisten van de aanwezigheid van tweede verzoeker in de kolonie, wat niet noodzakelijk betekent dat ze hem daarom niet zouden kunnen ondervragen om meer specifieke informatie los te weken over zijn financiële informatie met het oog op latere bedreigingen, zoals bv. het eventueel betalen van een rent/a. Tweede verzoeker geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud zelf aan dat de benedeleden geen details over zijn werk of over zijn inkomen kenden en dat het afpersen door het betalen van een renta een praktijk is die de bendes regelmatig toepassen in El Salvador (zie CGVS III, p. 6 en 16 — zie ook CGVS II, p. 4).

Verzoekers menen dus dat verwerende partij een te subjectieve beoordeling van deze feiten toepast omdat verzoekers niet noodzakelijk de motieven van de bedreiging door de benedeleden zouden moeten kennen om te spreken van een plotse bedreiging, die niettemin reeel was. In plaats van de verklaringen op hun interne en/of externe consistentie te toetsen, beoordeelt het de mogelijkheid van bedreigd te worden door een bende, die actief is in de wijk waar verzoekers woonden, op een louter subjectieve manier door te oordelen dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers bedreigd zouden worden omdat ze er al lang woonden. Het haalt hiertoe geen enkele objectieve rechtvaardiging aan.

Door de mogelijkheid van een reele bedreiging door een bende in El Salvador te betwisten vanwege het loutere feit dat verzoekers al lang in die wijk woonden, ontkent verwerende partij bovendien het ontstaan van bendegerelateerd geweld in El Salvador dat een grote oorzaak is voor personen om hun huis achter te laten (zie ook infra) en om zowel naar andere locaties binnen El Salvador te vluchten, als finaal naar het buitenland.

Verwerende partij meent bovendien dat het feit dat eerste verzoeker de benedeleden al van kleins af aan kent het nog onwaarschijnlijker maakt dat ze door hen bedreigd zou worden. Dit kadert opnieuw binnen de mogelijke verklaring dat de bende hun aanwezigheid in de wijk wou laten gelden (zie infra).

Verder stelt verwerende partij dat eerste verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde, omdat ze eerst verklaarde dat ze drie van de benedeleden van gezicht kende en later dat ze de benedeleden praktisch allemaal kende (bestreden beslissing p. 3, tweede paragraaf). Eerste verzoeker stelt vast dat zij verklaarde dat het effectief 4 a 5 benedeleden waren die hen benaderd hebben (CGVS I, p. 5 en 14; CGVS II, p. 3). Als ze verklaarde dat ze er drie van gezicht kende en de anderen niet, dan moet vastgesteld worden dat drie van de vier/vijf gelijkstaat en overeenkomt met de bewoordingen 'praktisch allemaal'. Bovendien gaf ze, nadat ze verklaarde dat ze de 4-5 benedeleden praktisch allemaal kende, drie van hun namen (CGVS II, p. 4), wat opnieuw bevestigt dat het hier niet om een ernstige tegenstrijdigheid gaat.

Verwerende partij stelt nog een andere tegenstrijdigheid vast in de verklaringen van eerste en tweede verzoeker over het aantal benedeleden dat hen benaderde (bestreden beslissing p. 3, tweede paragraaf). Eerste verzoeker verklaarde, zoals eerder gezegd, inderdaad dat het 4 a 5 benedeleden waren, maar ook dat er nog een verderop op een fiets zat (CGVS II, p. 3). En hoewel tweede verzoeker verklaarde dat het "ongeveer 8 bendelden" waren (CGYS III, p. 11), heeft verwerende partij eerste verzoeker hier niet mee geconfronteerd tijdens diens tweede persoonlijk onderhoud, dat na het eerste onderhoud van eerste verzoeker plaatsvond." Verzoekers verwijzen naar artikel 17, par. 2 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS en stellen dat verwerende partij eerste verzoekster bij haar tweede persoonlijke onderhoud had moeten confronteren, alsook: "Niettemin betreft deze ene veronderstelde tegenstrijdigheid een minieme tegenstrijdigheid in een zeer lang en gedetailleerd relaas

over feiten waarvan de aard het ook nog eens aannemelijk maakt dat verzoekers niet (meer) weten hoeveel personen er exact aanwezig waren, aangezien zij onder druk en onder rechtstreekse bedreiging werden geplaatst door bendeleden van MS13.”

Verzoekers vervolgen met hun poging tot weerlegging van de motieven in de bestreden beslissing betreffende de geloofwaardigheid van hun verklaringen:

“Opnieuw haalt verwerende partij aan dat het ‘geen steek houdt’ dat de bendeleden verzoekers reeds jarenlang kenden, maar om hen te intimideren zouden vragen wie tweede verzoeker is en wat hij doet (bestreden beslissing p. 3, derde paragraaf). Verwerende partij trekt de verklaringen van verzoekers in dat verband uit de context door enkel te oordelen of tweede verzoeker al dan niet op rechtstreekse vragen zou moeten geantwoord hebben. Verwerende partij onderzoekt hier niet de reële dreiging en intimidatie van de bendeleden, maar louter een detailkwestie of de bendeleden al dan niet rechtstreekse vragen stelden. Dat het, zoals verzoekers verklaarden, om intimidatie ging waarbij de bendeleden informatie wouden inwinnen en niet noodzakelijk alleen om letterlijke vragen — als was het een vragenlijst die ze moesten invullen - laat verwerende partij geheel buiten beschouwing, net zoals het feit dat de bendeleden gewapend waren, dat ze zich voornamelijk focusten op tweede verzoeker en dat verzoekers verklaringen hierover uitgebreid en consistent waren (zie CGVS I, p. 14, 19; CGVS II, p. 3-6; CGVS III, p. 11, 13-14 en 16; CGVS IV, p. 12 en 15-16). Tweede verzoeker gaf bovendien zelf context bij de “vragen” die de bendeleden hen stelden, waarbij het duidelijk is dat het de bendeleden enkel te doen was om informatie te vergaren over de financiële situatie van tweede verzoeker en dat ze verzoekers op een indirecte manier trachtten te intimideren” en citeren p. 16 van de notities persoonlijk onderhoud van derde verzoekster. Ze vervolgen hun betoog:

“Verwerende partij besluit echter dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekers nog verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van dit incident, waaraan het dan ook niet langer geloof aan hecht. Niet alleen houdt verwerende partij hierbij geen rekening met de eerdere aanwezigheid van bendeleden in de wijk waar verzoekers woonden en de uitbreiding van hun macht aldaar (zie infra) om dit incident in de context te plaatsen, maar het houdt bovendien allesbehalve rekening met de zeer uitgebreide, samenhangende en coherente verklaringen van verzoekers die zij na in totaal vier persoonlijke onderhouds hebben gegeven over dit incident. Bijgevolg kan er volgens verwerende partij echter evenmin geloof worden gehecht aan de incidenten die hieruit gevolgd zijn, met name de inname van verzoekers’ huis, de daaraan gekoppelde bedreigingen en de poging tot ontvoering van de kinderen (bestreden beslissing p. 3, vierde paragraaf). Hoewel verwerende partij uiteraard een te verregaande gevolgtrekking hanteert, om uit een puur plausibiliteitsoordeel en een aantal minimale vermeende tegenstrijdigheden het volledige asielrelaas in twijfel te trekken, plaatst het niettemin ‘ernstige vraagtekens’ bij de verklaringen betreffende die incidenten. Ten eerste oordeelt verwerende partij dat het ‘niet logisch’ is dat de bendeleden tweede verzoeker zouden aanspreken als het hun intentie was het huis in te nemen. Hiermee hanteert verwerende partij een logica die er zonder meer vanuit gaat dat de inname van het huis het onmiddellijk en rechtstreekse doel was van de initiële bedreigingen, in plaats van de inname van het huis als een gevolg te beschouwen van het feit dat verzoekers uit de wijk gevlucht zijn en het vanuit dat perspectief te beoordelen. Zoals hierboven gesteld, kan uit hun verklaringen niet besloten worden dat het innemen van het huis een rechtstreeks doel geweest zou zijn van de bedreigingen, maar louter een gevolg van verzoekers vertrek uit het huis” en citeren p. 6 van de notities persoonlijk onderhoud van het eerste interview van eerste verzoekster. Ze stellen verder:

“Vanuit het perspectief dat het de intentie was van de bendeleden om verzoekers uit hun huis weg te jagen, stelt verwerende partij dat ‘redelijkerwijs verondersteld kan worden’ dat de bendeleden in dat geval de eigenares (derde verzoeker) zouden benaderen en niet de persoon die er het minst lang woont (tweede verzoeker). Verwerende partij vindt het bovendien ook ‘vreemd’ dat ze verzoekers dan op dergelijk onrechtstreekse manier zouden weggagen, ‘door wat vragen’ te stellen in plaats van een directere bedreiging (bestreden beslissing p. 3, vijfde paragraaf). Vanuit deze subjectieve beoordeling, doet verwerende partij het eerste incident af als zou er slechts een aantal vragen gesteld geweest zijn door de bendeleden aan verzoekers, in plaats van een reëel dreigement uit te gaan. Verwerende partij stelt op deze manier alternatieve feiten voor, die het baseert op hypothesen van verzoekers, die louter verklaringen zochten voor de reden waarom de bendeleden hen wouden bedreigen (zie supra). Zoals eerder gesteld, baseert verwerende partij zich in diens analyse verkeerdelijk op de verklaringen van verzoekers vanuit het oogpunt dat het doel van de bendeleden was om verzoekers uit hun huis te krijgen, terwijl verzoekers a/s gevolg van de bedreigingen door de bendeleden zijn verhuisd. Verwerende partij houdt met deze redenering evenmin rekening met het feit dat tweede verzoeker, als man, als het gezinshoofd beschouwd kon worden door de bendeleden, waarbij het belangrijk is voor ogen te houden dat als een iemand van het gezin geïsoleerd wordt, hiermee uiteindelijk het hele gezin geïsoleerd en bedreigd wordt. Het minimaliseert bovendien de ernst van de feiten en houdt geen rekening met het feit dat verzoekers benaderd werden door verschillende bendeleden die al in hun wijk actief waren, die bovendien bewapend waren en een wapen op tweede verzoeker richtten tijdens het

incident (zie CG VS I, p. 14 en 19; CGVS II, p. 3-4; CGVS III, p. 11, 13-14). Verwerende partij houdt evenmin rekening met het feit dat verzoekers zelf op uitgebreide wijze de (verhoogde) aanwezigheid van de bende MSI3 in hun wijk in Sonsonate gekaderd hebben (zoals eerder gesteld, trekt verwerende partij de aanwezigheid van de bendeleden van MSI 3 in de wijk van verzoekers op zich niet in twijfel). Zowel eerste, tweede als derde verzoeker verklaarden namelijk dat de aanwezigheid van de bende steeds meer en meer toenam door de jaren heen en schetsten zo de context waarbinnen ook zij bedreigd werden door de bende en er zelfs voor gevluht zijn” en citeren de notities persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster en tweede verzoeker in dit verband. Verzoekers vervolgen: “Deze verklaringen duiden dus het feit dat de bende meer aanwezig werd in de wijk, wat tot de aannemelijke verklaring resulteert dat de ze er eveneens meer invloed wou verwerven. Bijgevolg kan dit verklaren waarom de bende ook inwoners zou benaderen die er al langere tijd woonden en waar zij voordien misschien geen of te weinig grip op hadden. Zoals ook uit de COI Focus van oktober 2020 van verwerende partij blijkt, controleren de bendes het leven van de bewoners van de territoriale gebieden waar zij de macht hebben. In ieder geval kan dit dan ook verklaren waarom verzoekers ‘plots’ door de bendeleden benaderd werden. Zoals zij zelf verklaarden (zie supra), hadden de bendes misschien het betalen van een renta op het oog of wouden ze hen misschien zelfs forceren tot een verhuis, zonder dat besloten kan worden dat dit het doel op zich was. De beoordeling van verwerende partij beperkt zich dus tot een subjectieve plausibiliteitsbeoordeling van de bedoeling van de bendeleden om verzoekers uit hun huis te krijgen en dat dit hun enige motief was om verzoekers te benaderen, zonder dat het onderzocht heeft of verzoekers eventueel benaderd werden door de bendeleden in het kader van eventuele afpersingsmotieven. Het was ook pas nadien dat gebleken is dat hun huis werd ingenomen, maar of het incident in de wagen hiertoe een directe, rechtstreekse aanleiding geweest zou zijn, kan — zoals eerder besloten - onmogelijk bepaald worden, vanwege het anticipatieve vertrek van verzoekers. In ieder geval kunnen de motieven van de bendeleden om het huis in te nemen gekoppeld worden aan hun grotere aanwezigheid en het uitbreiden van hun invloedssfeer in de wijk, in samenhang met het feit dat verzoekers hun huis hadden achtergelaten en het dus een vrijstaand huis was.” en verwijzen naar landeninformatie over de omvorming van huizen door bendeleden naar “casas locas”. Verzoekers stellen dat deze landeninformatie hun verklaringen hieromtrent bevestigen en poneren: “Volgens eerste verzoeker zou een reden voor het innemen van het huis bv. een initiatie kunnen geweest zijn van William, degene die het huis uiteindelijk heeft ingenomen. Maar nogmaals blijkt dit een louter op vermoedens gebaseerde persoonlijke beoordeling van eerste verzoeker. Het eerste incident dient niet als rechtstreekse oorzaak van het innemen van het huis beschouwd te worden, maar de inname van het huis net als gevolg van het vertrek van verzoekers uit het huis. Alle drie verzoekers gaven in ieder geval voldoende context bij de redenen waarom zij gevisieerd werden door de bende met betrekking tot de inbeslagname van hun huis, zoals ook uit de volgende verklaringen blijkt”, waarna zij de notities persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker citeren. Verzoekers stellen vervolgens dat er ook een huis door MS13 werd ingenomen in de wijk waar ze na het incident in Sonsonate naar verhuisden en dat zij hierdoor weer verhuisden, wat verwerende partij niet beoordeeld heeft. Ze citeren in verband hiermee de notities persoonlijk onderhoud van alle verzoekers.

Verzoekers gaan vervolgens in op de klacht die derde verzoekster indiende: “Eerste verzoeker verklaarde ten eerste dat de politie corrupt en niet te vertrouwen is. Ten tweede verklaarde ze dat haar moeder erg nerveus was toen ze de klacht ging indienen en dat ze het toen erg moeilijk had (CGVS II, p. 7). Ze verklaarde dat het indienen van een klacht hen nog meer in de problemen zou brengen, wat ook achteraf is gebleken. Eerste verzoeker verklaarde tot slot zelf preventief dat de klacht vol inhoudelijke fouten staat”. Verzoekers citeren vervolgens uit de notities persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster. Verzoekers stellen dat tweede verzoeker gelijkaardige verklaringen gaf: “Hij stelde dat derde verzoeker de klacht was gaan indienen zonder dat ze het wisten, dat ze het haar ervoor al hadden afgeraden. Tweede verzoeker stelde ook dat derde verzoeker heel nerveus was en het waarschijnlijk niet goed kon uitleggen, maar ook dat de polide vaak banden heeft met de bendeleden en daarom verschillende zaken verkeerd genoteerd zijn. Bovendien maakte ook hij verwerende partij er reeds op attent dat er verschillende gebeurtenissen niet in de klacht zijn vermeld” en citeren de notities persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker en derde verzoekster. Verzoekers vervolgen hun betoog: “Uit deze reeks verklaringen blijkt ook heel goed het motief waarom derde verzoeker de klacht heeft ingediend, waarmee het een antwoord biedt op de twijfel die verwerende partij hierover uit in de bestreden beslissing (p. 4, tweede paragraaf).

Opnieuw stellen verzoekers bovendien vast dat verwerende partij heeft nagelaten om hen te confronteren met de andere vermeende tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen en de verklaringen van derde verzoeker in de klacht, hoewel het hier meermaals de mogelijkheid toe had. Verzoekers menen dan ook op meerdere ogenblikken afdoende verklaringen gegeven te hebben voor de ‘enorme discrepanties’ die volgens verwerende partij in ernstige mate afbreuk zouden doen aan hun gehele geloofwaardigheid.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het 'weinig steek houdt' dat de benedeleden eerste verzoeker zouden lastig vallen om het huis te bekomen, wanneer het niet aan haar is om het huis over te dragen. Verzoekers wensen opnieuw te benadrukken dat hier de nodige nuance aan gegeven moet worden, omwille van het feit dat eerste verzoeker bereikbaar was via gsm en sociale mediakanalen om zo druk op haar uit te oefenen, in tegenstelling tot derde verzoeker, wiens gsm geblokkeerd werd en die niet actief was op de sociale media. Dat verwerende partij ervan uitgaat dat de benedeleden enkel de wettelijke eigenaar, met name derde verzoeker, zouden contacteren, berust alweer op een louter subjectieve beoordeling waarbij het onvoldoende rekening houdt met het geheel aan verklaringen en omstandigheden.

Tweede verzoeker stelde zelfs uitdrukkelijk dat ze de gsm van derde verzoeker uit voorzorg geblokkeerd hadden, waardoor de benedeleden niet anders konden dan contact opnemen met eerste verzoeker (CGVS III, p. 21). Verzoekers verklaarden bovendien duidelijk dat eerste verzoeker werd gecontacteerd per telefoon om te zeggen dat het derde verzoeker was die haar handtekening moest geven voor de officiële overdracht van de eigendom (zie CGVS I, p. 16 en 21; CGVS II, p. 13-14; CGVS III, p. 11, 19-21; CGVS IV, p. 19).

Verwerende partij meent verder dat eerste en tweede verzoeker tegenstrijdige antwoorden gaven op de vraag of ze andere personen kenden wiens huis ingenomen zou zijn door benedeleden (bestreden beslissing p. 4, derde paragraaf). Het gaat echter om een verkeerde appreciatie door verwerende partij van de verklaringen van verzoekers, waardoor er helemaal geen sprake is van 'incoherente verklaringen'.

Eerste verzoeker verklaarde inderdaad dat ze een vriendin, B., had die zelf in de problemen was geraakt en bedreigd was ook gevlucht was, omdat ze o.a. als advocate gevraagd werd diensten te verrichten voor de benedeleden (CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 9). Daarnaast verklaarde ze effectief ook dat ze een dame kende die ook vertrokken is en haar huis achterliet (CGVS II, p. 5). Nergens in de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt of verwerende partij hier duidelijkheid over wou verkrijgen door haar te vragen of het over dezelfde persoon ging. Bovendien verklaarde eerste verzoeker dat ze het eigenlijk niet goed weten wat er met B. is gebeurd" en citeren de notities persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster en tweede verzoeker, en benadrukken dat tweede verzoeker duidelijk stelde niet precies te weten wat er gebeurd was. Ze concluderen in verband hiermee dat de gedachten eerder tegenstrijdig zijn, vanwege een onduidelijkheid, dan de verklaringen.

Verzoekers poneren hierna:

"Vervolgens merkt verwerende partij op dat de aanrijding van derde verzoeker nergens vermeld wordt door derde verzoeker zelf (bestreden beslissing, vierde paragraaf). Ze stelt enkel dat ze achtervolgd werd door een voertuig dat haar snel voorbijreed. Verzoekers wensen te nuanceren dat verwerende partij opnieuw heeft nagelaten meer duidelijkheid te verschaffen over dit incident, aangezien derde verzoeker hier inderdaad slechts summier over verteld heeft. Verzoekers gaan niet akkoord met verwerende partij dat hieruit afgeleid moet worden dat noch hieraan, noch aan de achtervolging van tweede verzoeker geloof gehecht kan worden. Zowel eerste als tweede verzoekers gaven namelijk wel duidelijke en bovendien coherente verklaringen over deze gebeurtenissen (zie CGVS I, p. 16; CGVS II, p. 15-17; CGVS III, p. 12 en 21-22). Bijgevolg had verwerende partij de interne consistentie van deze verklaringen kunnen toetsen of minstens het ontbreken van meer informatie door derde verzoeker kunnen voorleggen aan eerste en tweede verzoeker, aangezien het persoonlijk onderhoud van derde verzoeker als eerste plaatsvond."

Verzoekers stellen met betrekking tot de ontvoering van de kinderen:

"Tot slot hecht verwerende partij evenmin geloof aan de poging tot ontvoering van de kinderen van eerste verzoeker, aangezien haar algehele geloofwaardigheid "reeds sterk op de helling" staat. Ook in dat verband beperkt verwerende partij zich tot een subjectieve beoordeling door te bepalen dat het niet aannemelijk is dat het parket de klacht die verzoekers neerlegde, niet wou noteren. Verwerende partij verwijst hiervoor naar een verklaring van derde verzoeker, die de klacht zelf niet is gaan neerleggen en enkel zei dat de fiscalia zei dat ze haar niet konden helpen "omdat er niet echt iets gebeurd is":

"Ik ben nog vergeten zeggen dat mijn dochter is ook bescherming gaan vragen voor mijn kleinkinderen toen dat op de school gebeurde; ze is ook naar fiscalia gegaan Daar zeiden ze we kunnen je niet helpen want niet echt iets gebeurd" (CG VS IV, p. 15)

Eerste verzoeker verklaarde inderdaad dat ze op de bewakingsbeelden een vrouw had herkend, maar zoals derde verzoeker aangaf, is er eigenlijk niet echt iets gebeurd. Verzoekers verklaarden namelijk dat ze vermoedden dat de vrouw die ze herkenden, haar kinderen wou ontvoeren, waarbij zij enkel door de school gecontacteerd geweest zijn dat een vreemde vrouw zich aanmeldde om haar kinderen op te halen (zie CGVS I, p. 17; CGVS II, p. 17-19; CGVS III, p. 12 en 22; CGVS IV, p. 14 en 20). Zelfs als eerste verzoeker de bewakingsbeelden had kunnen voorleggen aan de politiediensten, is het weinig waarschijnlijk dat zij op basis van die beelden een onderzoeksprocedure hadden opgestart.

Uiteindelijk herkenden verzoekers enkel een vrouw, als tante van het bendelid dat hun huis had ingenomen, wat voor hen eerder hun vermoeden bevestigde dat ze nog steeds door deze benedeleden gevisieerd werden en wat dan ook de uiteindelijke druppel was die de emmer deed overlopen, waardoor ze besloten om El Salvador te verlaten.

Verzoekers legden in dat verband ook een brief neer van de schooldirectrice (CGVS II, p. 18-19) die bevestigde dat de kinderen de school hebben moeten verlaten. De directrice schreef in die brief dat dit het gevolg was van een bedreigende situatie ("por situaciones de amenaza"). De directrice schreef niets over de camerabeelden en over de vrouw die verzoekers herkenden, omdat ze zelf schrik had als gevolg hiervan problemen te krijgen met de benedeleden, wat een perfect aannemelijke verklaring is. Wat de eventuele toegang tot en beschikbaarheid van bescherming door de politie betreft, verwijzen verzoekers naar hun verklaringen hieromtrent, die hierboven geciteerd zijn en hetgeen hierover hieronder uiteengezet wordt."

Verzoekers concluderen met betrekking tot de geloofwaardigheid van hun verklaringen:

"Ondanks de verschillende beleving en de periode die verstreken is sinds de eerste gebeurtenissen, dient in het algemeen vastgesteld te worden dat de gedetailleerde verklaringen van verzoekers over de voorgehouden vervolgingsfeiten chronologisch, consistent en algemeen overeenstemmend zijn. Verzoekers hebben met huidig verzoekschrift dan ook voldoende nuance en context bijgebracht over de vermeende tegenstrijdigheden en de niet-aannemelijk geachte vervolgingsfeiten.

Verzoekers menen dat verwerende partij diens oordeel over hun geloofwaardigheid over de voorgehouden vervolgingsfeiten voornamelijk gebaseerd heeft op een plausibiliteitsoordeel, waarbij het zich louter baseerde op eigen subjectieve verwachtingen van wat aannemelijk en mogelijk kon zijn en wat niet, in strijd met artikel 48/6 Vreemdelingenwet.

Verwerende partij had bovendien meer rekening moeten houden met de problemen met bendes waarmee burgers in El Salvador geconfronteerd worden (zie infra), zeker nu het niet in twijfel wordt getrokken dat verzoekers op een korte tijdsperiode verschillende keren verhuisden omwille van bedreigingen door de MS13-bende die hen bleven achtervolgen."

Verzoekers stellen vervolgens dat zij voldoende aannemelijk hebben gemaakt dat zij een vrees voor vervolging, minstens reëel risico op ernstige schade lopen en dat zij effectief nood aan internationale bescherming hebben:

"Ten eerste vrezen verzoekers duidelijk de benedeleden van de bende MSI 3 en hun repercussies door elke vorm van samenwerking met hen te weigeren. Verzoekers weigerden de officiële eigendomsoverdracht van het huis te voltrekken, verhuisden telkens opnieuw om zich aan te benedeleden te onttrekken en vluchtten finaal uit El Salvador om een duurzame bescherming te zoeken. Deze feiten zouden elk op zich als een daad van verzet beschouwd kunnen worden tegen de benedeleden, waarbij vastgesteld moet worden dat zij steeds opnieuw door de benedeleden werden benaderd. In geval van terugkeer riskeren zij opnieuw door deze bende benaderd te worden.

De informatie die dit verzoekschrift bijbrengt toont namelijk ontegensprekelijk de drieste en gewelddadige handelingen van de MS 13 aan en de gevaren die elke vorm van tegenwerking met zich meebrengt. Verzoekers lopen daarom duidelijk het gevaar gedood en/of op andere wijze vervolgd te worden door de benedeleden van de bende MSI3, zoals ze zelf gedurende de vier persoonlijke onderhoudsverschillen keren tot uitdrukking hebben gebracht en wat ook door onderhavig verzoekschrift wordt beklemtoond. Hun vrees bereikt in elk geval de vereiste zwaarwichtigheid die overeenkomt met daden van vervolging in de zin van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie van Genève (artikel 48/3, §2 Vreemdelingenwet)."

Verzoekers benadrukken het verband tussen hun vrees en de vervolgingsgronden zoals opgesomd in de Vreemdelingenwet en het Verdrag van Genève. Zij citeren in verband hiermee uit de UNHCR "Guidance Note on Refugee Claims relating to Victims of Organized Gangs" van maart 2010 en de UNHCR "Eligibility Guidelines for Assessing the Protection Needs of Asylum-seekers from El Salvador" van maart 2016, en voeren aan dat zowel (toegeschreven) politieke overtuiging als toebehoren aan een specifieke sociale groep een Conventiegrond kan vormen bij bendegerelateerde bedreigingen en geweld. Vervolgens citeren zij uit de UNHCR Eligibility Guidelines betreffende de drie profielen die op hun zaak van toepassing zijn: met name mensen die door een bende gepercipieerd worden als zijnde in overtreding van hun regels of zich verzettende tegen hun autoriteit; informanten, getuigen en slachtoffers van misdrijven begaan door bendes; en inwoners van plaatsen waar benedeleden actief zijn. Verzoekers stellen met betrekking tot hun specifieke geval:

"Het asielerelaas van verzoekers dient dan ook tegen de achtergrond van hun profiel beoordeeld te worden. Uit de hierboven vermelde rapporten blijkt namelijk dat elementen van elk van deze categorieën op verzoekers betrekking hebben, nu het vaststaat dat verzoekers meerdere keren verhuisden omwille van een constante bedreiging door dezelfde benedeleden van MS13, waarbij hun huis werd ingenomen en ze gedwongen werden de overdracht ervan te officialiseren, wat ze niet

gedaan hebben en waarvoor ze finaal gevlucht zijn, nadat ze ook een gevaar voor hun kinderen vreesden. Hierdoor moet besloten worden dat er effectief sprake is van een Conventiegrond waarop verzoekers zich kunnen beroepen om hun vervolgingsvrees aan te tonen.

Ook al hebben verzoekers zelf geen fysiek geweld ondergaan, de loutere dreiging daartoe zou moeten volstaan, nu de algemene aanwezigheid van de benedeleden in het leven van verzoekers en de bedreigingen waarmee zij verzoekers bleven achtervolgen, samen met hun algemene geloofwaardigheid voldoende aangetoond zijn.

De vrees voor vervolging blijkt ten slotte ook uitdrukkelijk uit de verschillende verklaringen waarin verzoekers expliciet hun enorme vrees voor de benedeleden en hun wanhoop uitdrukten." Verzoekers verwijzen naar de notities van hun persoonlijke onderhouden.

Vervolgens argumenteren verzoekers dat de bendes in El Salvador een actor van vervolging zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet vormen en gaan zij in op het gebrek aan overheidsbescherming in El Salvador. Verzoekers citeren uit de UNHCR *Guidance Note* betreffende het feit dat dient beoordeeld te worden of de Salvadoraanse overheid bereid of in staat is om dergelijke bescherming te voorzien, en ze citeren voetnoot 41 met de nuancering: "*The existence of Mano Dura and other similar programmes launched to address gang-related crime need not necessarily be taken as evidence that effective State protection is available*".

Verzoekers verwijzen naar de eisen die in de Vreemdelingenwet en in een analyse van EASO van de Kwalificatierichtlijn aan overheidsbescherming worden gesteld en stellen dat effectieve overheidsbescherming de facto dient te worden geboden, alsook dat er rekening dient te worden gehouden met de beschikbaarheid, de niet-tijdelijke aard en de toegang tot de bescherming. Ze vervolgen:

"Om van niet-tijdelijke aard te zijn, is het vereist dat de maatregelen van de El Salvadoraanse staat van die aard zijn dat zij verzoekers op duurzame wijze kunnen beschermen tegen de handelingen van de bendes die in hun hoofde vervolging of ernstige schade vormen.

Ook het Hof van justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat de asielinstanties in deze beoordeling rekening moeten houden met de relevante wetgeving en hoe die wordt toegepast in het land van herkomst, net zoals met de mate waarin de fundamentele rechten van de mens verzekerd worden in dat land. Uit de analyse die in onderhavig verzoekschrift wordt aangebracht, blijkt in ieder geval dat de mensenrechten in El Salvador weinig gerespecteerd worden in de strijd tegen de bendes. In dit verband dient ook nog worden opgemerkt dat het feit dat de vervolging in verzoekers' hun geval uitgaat van niet-overheidsactoren niet mag leiden tot een verhoogde bewijslast op verzoekers om aan te tonen dat hiertegen geen bescherming kan geboden worden. Hoewel verzoekers erkennen dat de bewijslast in principe op verzoekers rust, wensen zij uw Raad eraan te herinneren dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in f.K. e.a. t. Zweden uitdrukkelijk erkend heeft dat dit voor verzoekers om internationale bescherming bepaalde moeilijkheden met zich kan meebrengen.

Bovendien erkent het Hof evengoed dat de asielinstanties voldoende rekening dienen te houden met de algemene informatie over het land van herkomst, alsook met de moeilijkheden die verzoekers ervaren bij het aantonen van de individuele omstandigheden en dat hen in dat verband het voordeel van de twijfel dient toegekend te worden.

Ook uw Raad benadrukte recent dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador en rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoekers, de bewijsstandaard die vereist is om het vermoeden van bescherming door overheidsactoren te weerleggen, laag moet worden gezet (zie o.a. RvV 5 november 2020, nr. 243.676, p. 12). Hoewel uw Raad niet preciseert welke individuele omstandigheden tot deze conclusie leiden, menen verzoekers dat zij met onderhavig verzoekschrift aantonen dat de Salvadoraanse overheid in hun geval geen bescherming wil of kan bieden, noch dat zij een beroep kunnen doen op de bescherming van El Salvador of er toegang toe hebben.

Zoals hieronder duidelijk aangetoond zal worden, zijn de volgende factoren in casu voorhanden om te besluiten dat de El Salvadoraanse autoriteiten noch bereid, noch in staat zijn om voldoende duurzame overheidsbescherming te voorzien en dat verzoekers lier evenmin voldoende toegang toe hebben: de bestaande hervormingen van het gerechtelijk systeem zijn ruim onvoldoende en sclneten ernstig tekort omdat het rechtsstelsel in het algemeen als inefficiënt en vatbaar voor corruptie wordt beschouwd; ook de autoriteiten vertonen een hoge graad van corruptie en zij zijn nauw betrokken met de bendes zelf; in El Salvador heerst een zo goed als complete straffeloosheid en in het "vervolgingsbeleid" heeft het nationale leger een quasi permanente rol gekregen (die nochtans volgens de wet slechts tijdelijk mag zijn), wat resulteert in buitengerechterlijke executies en foltering en niet alleen een ernstige mensenrechtenschending uitmaakt, maar vooral een aanwijzing van een algemeen gebrekkig rechtsstelsel; een algemene onwil onder de bevolking om zich tot de politie of tot de overheid te richten,

omdat dit enerzijds veelal tot weinig leidt en anderzijds het risico op schade door de bendes kan verhogen (wat verzoekers ook zelf meermaals aanhaalden); een ondoeltreffend beschermingssysteem voor getuigen.

Verzoekers zijn van mening dat het in hun individueel geval volstaat om vast te stellen dat zij geen voldoende toegang hebben tot overheidsbescherming, laat staan dat overheidsbescherming geboden kan worden in hun geval, vanwege de permanente dreiging die de bendeleden van de MS 13 hebben veroorzaakt sinds het ontstaan van hun problemen.” Verzoekers citeren vervolgens landeninformatie van UNHCR en Human Rights Watch om te staven dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat of bereid zijn om bescherming te bieden aan hun onderdanen, en benadrukken dat het rapport van Human Rights Watch minstens 138 gevallen rapporteert van teruggekeerden naar El Salvador die vermoord werden, en dat verwerende partij stelt dat er geen systematische opvolging is van hun vrijheid, en waarbij verzoekers uit het rapport concluderen dat de Salvadoraanse overheid geen bescherming kan bieden. Verzoekers verwijzen nog naar een resem toegevoegde persartikels waaruit volgens hen blijkt: “dat de Salvadoraanse overheden de grote middelen tegen de bendes niet schuwen en de principes van een democratische rechtsstaat nogal gemakkelijk opzij zetten om het geweld hardhandig aan te pakken, onder meer door middel van buitengerechtelijke executies en folteringen. Daarnaast blijkt ook de verregaande corruptie en invloed van de bendes op de overheid en de diepe verwevenheid tussen de verschillende actoren, op verschillende niveaus, zelfs tot op het niveau van de huidige president. Op niveau van de veiligheidssituatie zijn de bendes zodanig gewelddadig dat sommige politie-eenheden er geen grip hebben. Uit een van de recentere artikelen blijkt dat de nationale aanklager een voorstel lanceerde om hervormingen door te voeren in het licht van corruptie binnen de overheid, wat er vooralsnog op wijst dat de corruptie binnen de overheid zodanig wijdverspreid is dat hiertoe nog verdere wettelijke stappen dienen ondernomen te worden. Uiteraard kan hieruit niet afgeleid worden dat een louter wetgevend initiatief betekent dat ook de de facto corruptie binnen de Salvadoraanse overheid sindsdien verzwakt zou zijn. Integendeel, het is een bewijs dat het staatsapparaat ondermijnd wordt door corruptie en een gebrek aan middelen wat de hoge mate van straffeloosheid tot gevolg heeft. De corruptie binnen de overheid komt hier uiteraard ook aan bod en draagt bij aan de hoge mate van straffeloosheid.” Verzoekers citeren vervolgens een artikel van El Faro van september 2020 betreffende de intrekking van een kandidatuur voor burgemeester van San Salvador vanwege een ontmoeting met twee leiders van de MS en halen ook informatie aan van Asylus, de US Department of State, alsook de COI Focus “El Salvador – Situation Sécuritaire” van 12 oktober 2020. Met betrekking tot hun eigen situatie stellen verzoekers: “Verzoekers bevestigden het gebrek aan bescherming en de verdoorgedreven corruptie binnen het Salvadoraanse politionele en gerechtelijke apparaat en de gevaarlijke gevolgen van het neerleggen van een klacht (zie supra) waardoor zij hier geen voldoende bescherming in zagen. Dit werd bovendien bevestigd door het feit dat ze steeds opnieuw werden gecontacteerd en bedreigd door de bendeleden en omwille van het feit dat de bendeleden wisten van de klacht die derde verzoeker uiteindelijk wel heeft neergelegd - en onjuiste informatie bevat -, tegen het advies van eerste en tweede verzoeker in (zie supra).”

Verzoekers halen voorts aan dat de coronapandemie verder heeft aangetoond dat de Salvadoraanse overheid geen effectieve bescherming biedt: “De buitensporige manier waarop de Salvadoraanse autoriteiten bovendien de coronapandemie hebben aangepakt, door middel van arbitraire detenties en excessief geweld, is verder een duidelijke aanwijzing dat de Salvadoraanse overheid geen efficiënt rechtsstelsel heeft overeenkomstig de democratische principes van de rechtstaat en de fundamentele mensenrechten (stuk 20). Bovendien blijkt de verregaande verwevenheid tussen overheid en bendes ook uit het feit dat de bendes zelf de ordehandhaving voeren om de naleving van de coronamaatregelen af te dwingen”. Zij citeren in verband met dit laatste een artikel uit El Faro.

Hierna argumenteren verzoekers dat zij geen intern vluchtalternatief voorhanden hebben: “Tot slot wijzen verzoekers er nog op dat er voor hen in de Salvadoraanse context geen mogelijkheid bestaat voor een hervestiging op een andere locatie in El Salvador, daar dit evenmin veiligheid kan bieden. Verzoekers zijn tot vijf keer verhuisd binnen El Salvador en telkens sloegen de bendeleden van MS13 erin hen op een of andere manier te bereiken of te bedreigen, zelfs ten opzichte van hun kinderen op school.” Ze citeren een rapport van Human Rights Watch om te staven dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is.

Verzoekers concluderen: “Om de bovenstaande redenen menen verzoekers dat verwerende partij een beoordelingsfout heeft begaan en dat verzoekers de vluchtelingenstatus moet worden toegekend of minstens het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Op subsidiaire wijze menen we dat de beslissingen onvoldoende en niet op afdoende en zorgvuldige manier gemotiveerd zijn en dat deze, om die redenen, vernietigd moeten

worden. Uit de aangebrachte informatie verzoeken verzoekers Uw Raad ertoe om vast te stellen dat de Salvadoraanse overheden in hun geval geen bescherming willen of kunnen bieden, noch dat zij zich hierop kunnen beroepen of er toegang toe hebben, en dat er dus geen sprake kan zijn van doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming in de zin van artikel 48/5, §2 Vreemdelingenwet, omdat niet is aangetoond dat de Salvadoraanse overheid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade heeft getroffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en omdat verzoekers in ieder geval geen toegang tot dergelijke bescherming hebben.”

Verzoekers vragen in hooforde de erkenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken.

2.2. Verzoekers voegen volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissingen eerste, tweede en derde verzoeker van 28 januari 2021;
2. Het bewijs dat verzoekers over de juridische tweedelijnsbijstand beschikken;
3. EASO, *Analysejuridique Conditions de la protection internationale (directive 2011/95/ U B)*, 2018 ;
4. Kevin Sieff, *It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*, 4 maart 2019. https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/its-so-dangerous-topolice-ms-13-in-el-salvador-that-officers-are-fleeing-the-country/2019/03/03/e897dbaa-2287-11e9-b5b4-1d18dfb7b084_story.html;
5. Hector Silva Avalos, *El Salvador Flirts with Memo Dura' Security Policies Again*, 21 juni 2019, <https://www.insightcrime.org/news/analysis/el-salvador-flirts-udth-mano-dura-security-policies-again/>;
6. Hector Silva Avalos and Seth Robbins, *Eruption of Gang Violence Belies Bukele's Security Wins in El Salvador*, 30 april 2020, <https://www.insightcrime.org/news/analysis/el-salvadorbukele-security/> ;
7. Steven Dudley, *3 Dirty Secrets Revealed by the El Salvador Gang 'Negotiations'*, 4 september 2020, <https://www.insightcrimc.org/news/analysis/secrets-el-salvador-gangnegotiations/> ;
8. Carlos Martinez, Oscar Martinez, Sergio Arauz en Efron Lemus, *Bukele Has Been Negotiating with MS-13 for a Reduction in Homicides and Electoral Support*, 6 september 2020, <https://elfaro.net/en/202009/el-salvador/24785/Bukele-Spent-A-Y-car-N-egotiatingwith-MS-13-for-a-Reduction-in-Homicides-and-Elcctoral-Support.htm>;
9. Alex Papadovassilakis en Steven Dudley, *The Protection Racket, 'Gangs and Violence in San Salvador*, 1 oktober 2020, <https://www.insightcrime.org/investigations/racket-gangsviolence-in-salvador/>;
10. Alex Papadovassilakis en Steven Dudley, *From Predators to Partners: How Gangs are Taking San Salvador*, 1 oktober 2020, <https://www.insightcrime.org/investigations/predatorspartners-gangs-san-salvador/> ;
11. Alex Papadovassilakis en Steven Dudley, *How El Salvador President Bukele Deals with Gangs*, 1 oktober 2020, <https://www.insightcrime.org/investigations/el-salvador-prcsident-bukelegangs/>;
12. Steven Dudley, *The El Salvador President's Informal Pact with Gangs*, 2 oktober 2020, <https://www.insightcrime.org/news/analysis/el-salvador-navib-bukclc-gangs/>;
13. Gabriela Caceres en Roxana Lazo, *El Salvador's Attorney General! Asks Congress to Create New Police Agency in Eight of Government Corruption*, 3 december 2020, <https://elfaro.net/en/202012/el-salvador/25055/El-Salvador%E2%80%99s-Attorney-General-Asks-Congress-to-Create-New-Police-Agency-in-Light-of-Government-Corruption.htm>;
14. Hector Silva Avalos, *Charges Point to El Salvador Police Chiefs History of Obstructing Justice*, 17 december 2020, <https://www.insightcrime.org/news/analysis/el-salvador-policc-obstructingjustice/>;
15. Victoria Dittmar, *MS 13 Infiltrates Local Government in El Salvador Once Again*, 18 december 2020, <https://www.insightcrimc.org/news/analysis/ms-13-has-infiltrated-local-government-in-el-salvador-once-again/> ;
16. Steven Dudley, *Mafia to Terrorists: How US Prosecutors Have Pent the Law to Tight MS13*, 18 januari 2021, <https://www.insightcrimc.org/news/analysis/mafia-terrorists-us-prosecutorsms-13/>;
17. ASYLOS, *El Salvador: State protection of women victims of sexual and gender-based violence*, December 2019;
18. U.S. DEPARTMENT of State, *2019 Country Reports on Human Rights Practices: El Salvador*, <https://www.state.gov/reports/2019-country-reports-on-human-rights-practices/el-salvador/>;
19. AMNESTY INTERNATIONAL, *El Salvador 2019*. <https://www.amnesty.org/en/countries/americas/el-salvador/report-el-salvador/>;
20. HUMAN RIGHTS WATCH, *El Salvador: Police Abuses in Covid-19 Response*, 15 april 2020.

3. Bevoegdheid van de Raad

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46, § 3 van de Asielprocedurerichtlijn.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoekers om internationale bescherming al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

5.2. Verzoekers argumenteren dat de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten verband houden met de vervolgingsgronden overeenkomstig artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Onder verwijzing naar de UNHCR Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs van maart 2010 en de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador van maart 2016 stellen zij dat zij binnen een aantal risicoprofielen vallen die in de UNHCR Eligibility Guidelines worden beschreven en dat volgens deze Guidelines het noodzakelijk kan zijn om de vervolgingsvrees te analyseren op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

De Raad wijst er vooreerst op dat richtlijnen van het UNHCR nuttig kunnen zijn bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming, maar niet bindend zijn in de Belgische rechtsorde. Hoe dan ook kan de enkele verwijzing naar het gegeven dat verzoekers zouden beantwoorden aan één van deze risicoprofielen niet volstaan om het verband tussen de ingeroepen vervolgingsfeiten en één van de vijf criteria in de vluchtelingendefinitie en een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. Een individuele en feitelijke beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoekers blijft noodzakelijk.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat hun vluchtmotieven verband houden met hun politieke overtuiging omdat zij meerdere keren verhuisden omwille van een constante bedreiging door dezelfde bendeleden van MS 13, hun huis werd ingenomen en ze weigerden de officiële overdracht ervan te officialiseren, stelt de Raad vast dat zij hiermee geen verband aantonen met hun (toegeschreven) politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat hun verklaringen inzake de inname van hun huis door bende MS 13 en de bedreigingen om de eigendomsoverdracht te officialiseren, als dusdanig geen verband houden met hun politieke overtuiging, noch blijkt hieruit dat de bendes hen een politieke overtuiging ten gunste van de regering zouden toeschrijven. Indien uit het dossier blijkt dat de bendeleden verzoekers viseerden om hun huis (officieel) in te palmen, stelt de Raad vast dat dit werd ingegeven door criminele motieven. Geen van de drie verzoekers verklaren, noch blijkt uit de elementen in het dossier dat zij door de bende een politiek standpunt werden toegedicht ten gunste van de regering.

Wat betreft verzoekers' vrees voor vervolging omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep van personen die informatie aan de overheid hebben verstrekt, wijst de Raad op het volgende. Artikel 48/3, § 3, d) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“d) een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer : - leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en - de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd”*.

Hieruit volgt dat overeenkomstig artikel 48/3, § 3, d) van de Vreemdelingenwet twee voorwaarden cumulatief vervuld moeten zijn om als een specifieke sociale groep te worden beschouwd: het hebben van een aangeboren kenmerk of een gemeenschappelijke achtergrond die niet kan gewijzigd worden en een eigen identiteit hebben in het betrokken land omdat de groep in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De Raad wijst er op dat het Hof van Justitie in het arrest *X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel* heeft geoordeeld dat een groep geacht wordt een *“specifieke sociale groep”* te vormen als aan de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 10, lid 1, d) van Richtlijn 2004/83/EG is voldaan (HvJ, gevoegde zaken C-199/12 tot en met C-201/12, *Minister voor Immigratie en Asiel tegen X, Y en Z*, arrest van 7 november 2013, punt 45) en dat dit artikel ongewijzigd is overgenomen in Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna 'herschikte Kwalificatierichtlijn').

Verzoekers tonen niet aan dat zij omwille van hun weigering om de eigendomsoverdracht te officialiseren, een onveranderlijk gemeenschappelijk kenmerk hebben waarvan niet geëist kan worden dat ze dit opgeven, noch een eigen identiteit te hebben die in hun directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekers niet aantonen te behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 3, d) van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen in het administratief dossier blijkt dat verzoekers' problemen betrekking hebben op feiten van gemeenrechtelijke aard en bendecriminaliteit in El Salvador.

De Raad is dan ook van oordeel dat hun verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen*

beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in El Salvador.

6.3. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroepen verzoekers zich op de vervolgingsfeiten zoals uiteengezet in de rubriek feitenrelaas in de bestreden beslissing zoals opgenomen in punt 1 van dit arrest. De Raad wijst er op dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 32). Dit artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook geïnterpreteerd worden in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het EHRM hanteert inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken een aantal principes (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. e.a. v. Zweden*, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, *H.L.R. v Frankrijk*, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *J.K. e.a. v. Zweden*, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hierbij worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in aanmerking genomen alsook de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, *Saadi v. Italië*, § 130-131). De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden

beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Indien de betrokken persoon behoort tot een groep die systematisch aan mishandeling wordt onderworpen, is het in beginsel niet noodzakelijk om bewijs van persoonlijke risicofactoren voor te leggen (EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132).

6.4. De kern van verzoekers' vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Eerste verzoekster, L. A., woont samen met haar vriend, tweede verzoeker A. E., en haar moeder, derde verzoekster An. El., in de kolonie Jardines de Sonsonate. Ook de twee minderjarige zonen uit het eerste huwelijk van eerste verzoekster wonen er. Het huis is gedeelde eigendom van derde verzoekster en haar kinderen. Verzoekers merken een toenemende aanwezigheid van MS13 op in de wijk. Volgens hun verklaringen vertrekken eerste verzoekster, tweede verzoeker en de twee kinderen eind 2017 naar een familiebijeenkomst bij de oom van L. A., F., wanneer ze worden tegengehouden door een aantal bendeleden die op een dreigende manier vragen stellen aan A.E. en een wapen op hem richten. Verzoekers vluchten met de auto. Ze blijven bij oom F. in kolonie San Antonio in Sonsonate en keren niet meer terug naar huis. Twee dagen na het incident gaat de broer van L. A. wat spullen ophalen in het huis. Bendeleden bedreigen hem en zeggen dat ze niemand van de familie nog in de buurt willen zien. In januari 2018 verhuizen verzoekers naar een huis in kolonie Costa Rica in San Salvador. In juni 2018 merken zij dat leden van MS13 een leegstaand huis tegenover dat van hen hebben ingenomen. Ze herkennen één van de bendeleden die hen bedreigde in Jardines de Sonsonate. Verzoekers verhuizen in juli 2018 naar Las Arboledas in San Salvador. In november 2018 komt derde verzoekster twee vrouwen uit Jardines de Sonsonate tegen, die haar vertellen dat haar huis is ingenomen door W., een vroegere buur. In januari 2019 krijgt L.A. een telefoontje waarin men zegt dat haar moeder haar handtekening dient te zetten in verband met het huis. Nadien krijgt ze nog een vreemd telefoontje. Ze neemt niet op en wanneer ze terugbelt blijkt het een school te zijn die zegt verzoekster niet te hebben gebeld. Verzoekster krijgt ook via facebook messenger berichten van iemand in verband met het huis, en ook van een vrouw van wie ze vermoedt dat het een bendelid is. In september 2019 wordt derde verzoekster rakelings aangereden door een camionette. Tweede verzoeker merkt op dat dezelfde camionette hem enkele keren achtervolgt. De eerste week van november 2019 probeert de tante van W. de kinderen van verzoekers af te halen op school. Verzoekers verhuizen naar het huis van de ouders van A.E. in Ilopango, in San Salvador en beslissen het land te verlaten. L.A. verkoopt haar inboedel maar wordt opgelicht. Ze dient klacht in bij het mensenrechteninstituut van de Universiteit van Centraal Amerika en bij het openbaar ministerie. Derde verzoekster dient klacht in bij de politie. Tweede verzoeker krijgt een dreigingsms. Op 15 december 2019 verlaten verzoekers samen met de kinderen El Salvador.

De verzoeken om internationale bescherming houden verband met bedreigingen door bende MS 13 in El Salvador. De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie met betrekking tot El Salvador blijkt dat bendes, die initieel een voornamelijk stedelijk fenomeen waren, inmiddels ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig zijn en nagenoeg het hele grondgebied bestrijken. Zo zijn er 60.000 bendeleden aanwezig in 247 van de 262 gemeenten in het land (*COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020, p. 7, 10 en 24).

De bendes maken zich schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen en diverse (seksuele) geweldplegingen, en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor El Salvador momenteel als één van de gevaarlijkste landen ter wereld wordt beschouwd (COI Focus, p. 10; UNHCR Guidelines). Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren ook burgers met een duidelijk profiel zoals burgers die zich tegen bendes verzetten, zoals informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes of burgers die professioneel betrokken zijn bij het onderzoek of de bestrijding van georganiseerde misdaad, waaronder rechters, officieren van justitie en advocaten (COI Focus, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Bendes in El Salvador confisqueren regelmatig huizen in strategische locaties om ze te gebruiken als *“crazy houses” waar bendeleden roken, drinken en initiatieriten uitvoeren voor nieuwe bendeleden (International Crisis Group, “Life Under Gang Rule in El Salvador”, 26 december 2018, p. 6).*

6.5. Verzoekers leggen hun paspoorten en hun identiteitskaarten neer, alsook de paspoorten van de kinderen van L.A. Deze documenten tonen de identiteit en de nationaliteit van de verzoekers, die niet worden betwist door verwerende partij, voldoende aan.

De verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op verzoekers' vrees voor de bende MS 13 in El Salvador die volgens hun verklaringen hun huis in Sonsonate hebben ingenomen nadat zij Sonsonate hadden verlaten na een incident aan de ingang van hun toenmalige colonia waarbij zij door middel van een vuurwapen met de dood bedreigd werden. De Raad stelt met verzoekers vast dat de commissaris-generaal niet betwist dat zij tussen december 2017 en hun vertrek uit El Salvador midden 2019 op vier verschillende adressen hebben gewoond. Verzoekers leggen een aantal documenten neer waaruit kan blijken dat het huis in Sonsonate voor de helft de eigendom is van derde verzoekster en dat de ex-echtgenoot van derde verzoekster, en vader van eerste verzoekster op 26 september 2014 de helft van de eigendom van het huis verkocht heeft aan zijn drie kinderen, waaronder eerste verzoekster (zie administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, echtscheidingsakte van eerste verzoekster van 8/6/2016 (stuk 6); echtscheidingsakte van derde verzoekster van 24/02/2015 (stuk 9), akte van verkoop van helft eigendom huis van vader eerste verzoekster aan zijn drie kinderen van 26/09/2014 (stuk 12). Uit deze documenten samen gelezen met verzoekers' verklaringen blijkt dat eerste en derde verzoekster eigenaar waren van een huis in Sonsonate. In de bestreden beslissingen wordt geen geloof gehecht aan het beweerde incident eind december 2017 dat aan de oorsprong zou gelegen hebben van hun vertrek uit Sonsonate. Verzoekers betwisten dit en gaan uitvoerig in op de verschillende elementen in de bestreden beslissingen op grond waarvan de commissaris-generaal besluit dat hun verklaringen ongeloofwaardig zijn.

6.6. Met betrekking tot het door verzoekers voorgehouden eerste incident met de bendeleden van MS 13, waarbij zij met een vuurwapen bedreigd werden toen zij hun colonia in Sonsonate wilden uitrijden met de wagen, stelt de Raad het volgende vast. Vooreerst blijkt uit een analyse van de verklaringen van verzoekers tijdens hun respectievelijke persoonlijke onderhoud dat zij alle drie een context van toenemend bendegegeweld schetsen, die aan de basis zou liggen van dit incident. Volgens de verklaringen van verzoekers is in hun wijk, Jardines de Sonsonate, de bende MS13 actief. Verschillende inwoners van de wijk, die eerste verzoekster al van jongsaf aan kent, treden toe tot MS13 (notities PO L.A. I, p. 4). Eerste en derde verzoekster kennen, omdat ze oorspronkelijk uit de wijk afkomstig zijn, initieel geen problemen met de bende (notities PO A.E., p. 6), die vooral mensen van buiten de kolonie lastig valt. De vriend van verzoekster kent evenmin problemen met de bende wanneer hij in 2011 bij verzoeksters intrekt (notities PO A.E., p. 13). Vanaf 2016 is de bende evenwel gegroeid en heeft ze haar macht uitgebreid. Dit gebeurde dus pas enkele jaren nadat tweede verzoeker in de wijk kwam wonen (notities PO L.A. II, p. 5). Bendeleden beginnen volgens hun verklaringen renta te vragen aan handelszaken in de wijk (notities PO A.E., p. 5-6) en huizen in te nemen (notities PO An.El., p. 6), en beginnen hun pijlen dus ook te richten op de mensen van de wijk zelf. Ook verklaart eerste verzoekster dat in de loop der jaren *“het aantal aanvallen op mensen of kleinere misdrijven [is] gestegen. Het aantal onbekenden die ook in onze wijk kwamen wonen nam ook steeds toe. Onbekenden die ook bendeleden waren”* (notities PO, eerste verzoekster II, p. 5).

De Raad stelt vast dat de drie verzoekers zeer gelijklopende en coherente verklaringen afleggen over de wijze waarop MS13 zich in toenemende mate verankerde in de wijk Jardines de Sonsonate. In het licht van deze verklaringen over de toenemende mate waarin MS13 controle had over de wijk, en hoe de bende eerst alleen mensen van buiten de wijk viseerde en zich pas nadien begon toe te spitsen op de buurtbewoners zelf, en er ook steeds meer voor hen onbekende bendeleden kwamen wonen, acht de Raad het niet onwaarschijnlijk dat eerste verzoekster, hoewel ze reeds sinds haar jeugd in de wijk woonde, en tweede verzoeker, hoewel hij er al zes jaar woonde, plots toch door de bende zouden worden belaagd. Waar de bestreden beslissingen stellen dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster ondervraagd zou worden door bendeleden die ze reeds sinds haar jeugd kent, en dat het eveneens niet plausibel is dat tweede verzoeker werd ondervraagd omdat hij reeds zes jaar in de wijk woonde en gekend was door de bendeleden, kan dit op basis van hun consistente verklaringen en informatie over de evoluties in de wijk Jardines de Sonsonate niet worden uitgesloten.

De bestreden beslissingen vermelden daarna dat eerste verzoekster en tweede verzoeker tegenstrijdige verklaringen afleggen over het aantal bendeleden dat hen belaagde bij het eerste incident. Eerste verzoekster verklaart dat er vier of vijf bendeleden rond de wagen stonden en dat er nog één bendelid verderop op een fiets zat (notities PO L.A. I, p. 3), terwijl tweede verzoeker stelt dat het ongeveer acht bendeleden waren (notities PO A.E., p. 11). Zoals terecht opgemerkt door verzoeker, blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat zij beiden een schatting maakten, die bij eerste verzoekster op ongeveer zes personen komt en bij tweede verzoeker op ongeveer acht personen. Dit verschil is naar het oordeel van de Raad niet voldoende om van een tegenstrijdigheid te spreken, en zeker niet gezien het feit dat verzoekers verklaren dat het een dreigende en emotionele situatie was (notities PO L.A. II, p. 4) waarbij tweede verzoeker niet alle bendeleden duidelijk zag en slechts snel via de spiegel checkte

hoeveel benedeleden er waren (notities PO A.E., p. 18). Volgens hun verklaringen was het incident dermate chaotisch dat een bendelid geraakt werd toen verzoekers op de vlucht sloegen, maar dat verzoekers zelfs geen tijd hadden om dit te checken en niet zeker weten of er iemand geraakt werd (notities PO L.A. II, p. 4). Bovendien zat tweede verzoeker tijdens het incident in de wagen, terwijl eerste verzoekster bij het begin van het incident op het punt stond in te stappen (notities PO L.A. II, p. 3). Dat verzoekers in deze omstandigheden een licht andere schatting maken van het aantal benedeleden dat hen omsingelde en belaagde, is niet voldoende om dit te kwalificeren als een duidelijke tegenstrijdigheid.

Waar in de bestreden beslissingen nog aangehaald wordt dat eerste verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over het aantal benedeleden dat ze van gezicht kende, stelt de Raad vast dat zij eerst het volgende verklaarde: *“Drie personen kende ik van gezicht, maar de andere niet”* (notities PO L.A., p. 19) en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde: *“We kennen die benedeleden al van kleins af aan. Het zijn benedeleden maar we kennen ze wel. (...) Kende u dan al die benedeleden? Alle vier of vijf? Praktisch allemaal. Kent u dan hun namen? Eén ervan heet J.. De andere P. denk ik. Ik ken de achternamen niet. En L..”* (notities PO L.A. II, p. 4). Zoals terecht aangevoerd in het verzoekschrift blijkt hieruit dat eerste verzoekster duidelijk aangeeft dat ze *bijna* alle benedeleden van gezicht kende, hetgeen overeenstemt met ongeveer drie benedeleden, en bovendien slechts drie namen kan geven. De Raad ziet dan ook niet in hoe de verklaringen van verzoekster op dit punt als tegenstrijdig kunnen worden beschouwd. Dat verzoekster eerst verklaarde een aantal benedeleden van gezicht te kennen, en nadien dat ze er een aantal al van kinds af aan kende en hun voornaam weet maar de anderen niet kende, kan evenmin beschouwd worden als onverenigbaar aangezien verzoekers allen verklaarden dat er jongeren uit de wijk zelf waren die tot de bende toetraden. Dat ze drie van hen van jongs af aan kende omdat deze in dezelfde wijk woonden, sluit niet uit dat ze enkel summiere informatie over hen heeft, zoals hun voornamen, aangezien zij op geen enkel moment heeft gesteld deze mensen goed te kennen louter en alleen omdat ze in dezelfde wijk opgroeiden.

De bestreden beslissingen stellen verder dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over hetgeen de benedeleden tegen hen zeiden tijdens het eerste incident. Dit wordt als volgt gemotiveerd: *“Ook stelt u dat ze vroegen waarom jullie daar waren, wat jullie daar deden, van waar jullie kwamen en wat jullie van werk deden, terwijl uw partner stelt dat ze geen vragen stelden, maar bedreigingen uitten dat jullie niet meer in die zone mochten zijn (CGVS X, p.14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelt uw partner plots dat ze wel dergelijke vragen stelden om hem te intimideren (CGVS X, p.16), maar dat ze wel wisten wie hij was (CGVS X, p.14 en 16). Het houdt echter geen steek dat benedeleden jullie reeds jarenlang kenden, maar dan om te intimideren zouden vragen wie uw partner is en wat hij doet. Vervolgens verklaart uw man tevens wederom tegenstrijdig dat de vragen geen rechtstreekse vragen zijn, maar dat ze zaken zeggen als je bent advocaat of je bent ingenieur om zo te weten te komen wat iemand effectief van werk doet (CGVS X, p.16). De tegenstrijdigheden in jullie verklaringen doen bijgevolg nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit incident, waaraan dan ook niet langer geloof kan worden gehecht.”*

De Raad stelt vast dat eerste verzoekster over het incident onder meer het volgende verklaarde: *“Ze begonnen allerlei vragen te stellen, waarom zijn jullie hier, van waar komen jullie, wat doet u van werk? Ze wouden alles te weten komen van over zijn leven.”* (notities PO L.A. I, p. 14); *“Die vragen die ze stelden was dat aan uw man of ook aan u? Nee, enkel aan hem. Ik probeerde wel te antwoorden want ik woonde er al sinds mijn jeugd. Maar ze waren gericht naar man toe en ze vroegen het ook op een agressieve manier”* (notities PO L.A. I, p. 19); *“De benedeleden vroegen aan mijn man hoeveel geld hij verdiende, wat hij van werk deed.”* (notities PO L. A. II, p. 3). *“(…) Uw partner stelde echter dat ze al wisten wie hij was en dat ze zeiden dat hij ingenieur was? Dat lijkt me raar dat mijn man dat zei. We hebben op geen vraag geantwoord. Man zei wat kan u dat schelen. Zeiden benedeleden tegen uw man dat hij ingenieur was of vroegen ze hem enkel wat hij deed? Ze stelden eigenlijk enkel vragen. Het enige dat ze meer verklaarden was het is waar dat je van San Salvador bent niet waar”* (notities PO L.A. II, p. 5).. Tweede verzoeker verklaarde hierover: *“Ze duwden vuurwapen tegen mijn hoofd en zeiden zaken als we willen jullie hier niet meer zien. Je bent ingenieur en ze begonnen ons te bedreigen.”* (notities PO A. E., p. 11), *“Ze waren allemaal aan het praten en één zei dat ze ons in de kolonie niet meer wilden zien. Je weet toch dat MS hier de controle heeft. De andere zei je bent toch dokter of ingenieur.”* (notities PO A. E., p. 13); *“Wisten de benedeleden al wie u was of stelden ze u allerlei vragen? Ja ze wisten dat al. Want ik woonde er al wel vrij lang (...) Maar ze stelden geen vragen zoals wat doet u hier? Wie bent u? Etc? Neen. Geen vragen, maar wel bedreigingen dat we er niet meer mochten zijn. (notities PO A. E., p. 14); “Zowel uw vrouw als uw schoonmoeder zeiden dat ze vragen stelden als wie ben je? Wat doe je hier? Hoeveel verdien je? Dat klopt dan niet? Ze stellen die vragen eigenlijk om te intimideren. Zoals ah je bent ingenieur hoeveel verdien je? Dat is echt een manier van intimidatie. Zelfs*

*als je met die persoon bent opgegroeid of daarmee je jeugd hebt doorgebracht gaan ze dat toch doen later (...). Maar u zei dat ze geen vragen stelden en al wisten wie u was en wat u deed? Ja ze wisten niet wat voor werk ik deed. Ze wisten dat ik de echtgenoot was van A. maar niet wat voor werk ik deed en wat ik verdiende. (...) Maar u antwoordde daarstraks dat ze geen vragen stelden en enkel wouden dat jullie weg moesten. Nu zegt u dat ze wel vragen stelden? Die vragen dat zijn ook geen rechtstreekse vragen. Ze zeggen dingen als ah je bent advocaat of je bent ingenieur en ze hopen dan dat je uit angst op dat moment zegt, nee ik ben geen advocaat ik doe dit van werk en dat ze dan zo achter die informatie komen” (notities PO A.E., p. 16). Derde verzoekster, die niet bij het incident aanwezig was, verklaart: “Ze vroegen aan mijn dochter hoeveel ze verdiende, waar ze werkte, ze waren met meerderen. (...) Ze bleven vragen, hoeveel verdien je, waar werk je, ook aan mijn schoonzoon” (notities PO An .El., p. 12). Uit deze verklaringen van verzoekers blijkt dat zij alle aanhalen dat eerste verzoeker en tweede verzoekster op een agressieve en intimiderende wijze door de benedeleden bejegend werden en dat er meerdere benedeleden tegelijk aan het woord waren tijdens het incident. Waar tijdens het persoonlijk onderhoud met tweede verzoeker door de dossierbehandelaar werd gefocust op het feit dat de benedeleden hem niet vroegen wie hij was of wat hij deed in de wijk, blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat tweede verzoeker tijdens zijn vrij relaas spontaan had vermeld dat “ze zeiden zaken als we willen je hier niet meer zien. Je bent ingenieur ...”(notities PO A.E., p. 11) en onmiddellijk na de pauze, gevraagd wat de benedeleden juist zeiden, verklaart dat de benedeleden onder andere zeiden “je weet toch dat MS hier de controle heeft”, en “je bent toch dokter of ingenieur” (notities PO A.E., p. 13). Verzoeker haalde dus wel degelijk, weliswaar indirecte, vragen aan die hem door de benedeleden werden toegeworpen. Ook eerste verzoekster vermeldt de indirecte vraag “Het is waar dat je van San Salvador bent, niet waar” (notities PO L.A. II, p. 5). In het verzoekschrift wordt hierbij terecht opgemerkt dat er in de bestreden beslissing buiten beschouwing wordt gelaten dat uit hun verklaringen blijkt dat de benedeleden met de vragen op een indirecte manier verzoekers probeerden te intimideren. Dat tweede verzoeker deze vragen dan ook eerder als bedreigingen omschrijft, betekent niet dat hij een tegenstrijdige weerslag geeft van het incident. Verzoekers verklaarden enkel dat de benedeleden tweede verzoeker wel al kenden, maar volgens hen meer informatie over zijn professionele bezigheden probeerden te vergaren en dat zij vermoedden dat zij dit deden om hen te intimideren en/of af te persen, hetgeen in het licht van de *supra* geschetste problematiek in de wijk Jardines de Sonsonate niet onwaarschijnlijk overkomt.*

De Raad stelt voorts vast dat het verzoekschrift terecht vermeldt dat alle drie verzoekers overigens uitgebreide en consistente verklaringen aflegden over het incident in Jardines de Sonsonate, en dat hiermee geen rekening werd gehouden in de bestreden beslissing.

Op basis van het voorgaande besluit de Raad dat de argumenten in de bestreden beslissingen op basis waarvan wordt besloten dat het incident in Jardines de Sonsonate niet aannemelijk zou zijn, niet kunnen worden weerhouden en dat bijgevolg hun verklaringen dat zij in deze colonia werden bedreigd door benedeleden van MS 13 geloofwaardig zijn. Waar in de bestreden beslissing vermeld wordt: “U stelt vervolgens dat jullie buurman W. het huis in Jardines de Sonsonate innam nadat jullie verhuisd waren omwille van het incident met de auto (CGVS I, p.15). Ook stellen jullie te denken dat W. de inname van het huis reeds eerder voor ogen had en dat hij daarom benedeleden op jullie afstuurde aan de auto om jullie de zone uit te jagen (CGVS II, p.5; CGVS 1928019, p.14). Gezien dit incident echter reeds als ongeloofwaardig beschouwd wordt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de incidenten die hieruit volgden, zijnde de inname van jullie huis door W. en de daar aan gekoppelde bedreigingen en poging tot ontvoering van uw kinderen.” kan dit dan ook evenmin door de Raad worden aangenomen.

6.7. Aangaande de inname van het huis in Jardines de Sonsonate, dat de gedeelde eigendom is van eerste verzoekster en derde verzoekster stelt de Raad het volgende vast. In de bestreden beslissingen wordt omtrent de inname van het huis eerst geschreven: “In de eerste plaats is het niet logisch dat de benedeleden uw partner zouden aanspreken indien hun intentie was het huis in te nemen. Uw moeder was namelijk de eigenares van het huis en u woonde er ook al bijna heel uw leven (CGVS I, p.6). Indien de benedeleden werkelijk de intentie hadden jullie weg te jagen en het huis in te nemen, kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat ze dan de eigenares van het huis zouden benaderen en niet de persoon die er het minst lang woont. Bovendien is het vreemd dat ze jullie dan op een dergelijk onrechtstreekse manier zouden weggagen door wat vragen aan uw partner te stellen in plaats van een directere bedreiging om jullie het huis uit te jagen. Dit doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de inname van jullie huis.” De Raad stelt vooreerst vast dat met dit argument wordt voorbij gegaan aan het feit dat verzoekers over het incident in Jardines de Sonsonate verklaarden dat de benedeleden zeiden dat ze hen er niet meer wilden zien, dat ze geïntimideerd en bedreigd werden, en dat er een wapen op tweede verzoeker gericht werd. Dit gaat ontegensprekelijk verder dan

“wat vragen stellen”, zoals verzoekers terecht opwerpen in het verzoekschrift. Verder acht de Raad het niet onaannemelijk dat niet de wettelijke eigenares van het huis wordt aangesproken, maar simpelweg een van de personen die in de geviseerde woning verblijven. In de hypothese dat het doel van de bendeleden was om het huis in te palmen, is immers het belangrijkste dat de inwoners verdreven worden uit de woning die ze op het oog hebben. Of dat nu diegene is die de eigendomstitel heeft of haar inwonende familieleden, is vanuit dat oogpunt van weinig belang. Het is overigens niet aangetoond dat de bendeleden al ten tijde van het incident in Jardines de Sonsonate het doel hadden om de woning van verzoekers in te nemen. In het verzoekschrift wordt hierover terecht geargumenteed dat de inname van het huis evenzeer een *doel* als wel een *gevolg* zou kunnen zijn van de verdrijving van verzoekers uit de wijk, en dat de beschikbare landeninformatie bevestigt dat de inname van huizen door bendeleden een gangbare praktijk is. In het door verzoekers geciteerde rapport van International Crisis Group, “*Life under Gang Rule. El Salvador*” van 26 december 2018 wordt inderdaad verwezen naar de confiscatie door bendes van huizen als een gangbare praktijk (International Crisis Group, p. 6). De huizen worden dan gebruikt als zogenaamde “*casas locas*” of “*crazy houses*” waar bendeleden kunnen rondhangen om te drinken en roken en waar ook initiatie-rituelen voor nieuwe bendeleden kunnen worden uitgevoerd. In dit rapport wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat “*If a family refuses to leave, they threaten all its members*” (vrije vertaling: “*Als een familie weigert te vertrekken, bedreigen ze alle familieleden*”) (idem). Naar het oordeel van de Raad valt de inname van het huis van verzoekers te kaderen binnen hun verklaringen over de veranderingen in hun buurt, en met name de toenemende aanwezigheid van MS13, die geleidelijk aan de oorspronkelijke bewoners van de buurt begint te belagen. Deze verklaringen zijn onderling consistent en coherent en onderbouwen de verklaringen van verzoekers over de inname van het huis en zijn niet in strijd met beschikbare objectieve landeninformatie.

6.8. Wat de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekers en de door derde verzoekster afgelegde verklaringen in de door haar ingediende klacht op 4 december 2019 betreft, stelt de Raad vooreerst vast dat in de bestreden beslissingen geen rekening wordt gehouden met het feit dat eerste verzoekster (notities PO L.A. II, p. 21, p. 23) spontaan vermeldt tijdens haar persoonlijk onderhoud dat de inhoud van de klacht niet correct is en stelt dat “*Ik wil ook melden dat volgens mij de klacht slecht is opgesteld; ik weet niet of de politieagent moeder slecht begrepen heeft maar er staat tegenstrijdige info in de klacht. Feit dat broer er nog zou wonen...er zijn echt zaken die niet kloppen*” (notities PO II eerste verzoekster, p. 21). Op het einde van het interview benadrukt zij dat “*er duidelijk een misverstand of probleem is bij de klacht van mijn moeder*”. Ook tweede verzoeker stelt dat er dingen in de klacht niet kloppen en stelt, gevraagd wat de andere zaken zijn die niet kloppen “*het gaat dan voornamelijk over het deel dat die zoon er is blijven wonen. Dat klopt niet. Hij is wel teruggegaan naar het huis en toen is hij zelf bedreigd geweest, maar hij heeft er niet gewoond (...)*” (notities PO tweede verzoeker, p. 15). Ter terechtzitting verklaart verwerende partij hierover dat deze klacht door derde verzoekster werd neergelegd en dus mee werd betrokken in de beoordeling van de geloofwaardigheid, maar dat zij zich, wat betreft de vaststelling dat geen rekening werd gehouden met de verklaring van verzoekers dat er fouten staan in de klacht, zich schikt naar de wijsheid van Raad maar voor het overige volhardt in de motieven van de bestreden beslissingen. Voorts stelt de Raad vast dat uit een analyse van de bijgebrachte vertaling vooral blijkt dat de weergave zelf van de verklaringen van derde verzoekster inhoudelijk weinig coherent is. De vertaling van de klacht vermeldt onder andere: “*Enkel haar zoon en zijn partner bleven in het huis wonen. Toen gebeurde het dat haar zoon bedreigingen begon te ontvangen van bovenvermelde bende. Ze zeiden tegen hem dat ze hem daar niet meer wilden zien. Ze stuurden hem foto's van zijn gezin als bewijs dat ze hem kenden. Dit is de reden waarom hij ook deze woning verlaat, maar hij had geen tijd om spullen mee te nemen. Hij liet alles achter in het huis. Hij wist niet wat er van het huis was geworden tot twee november toen hij toevallig iemand tegen kwam die zijn buurvrouw was geweest op die plek(...)*”. Hieruit blijkt dat waar eerst over haar zoon en zijn partner wordt gesproken, nadien duidelijk wordt overgeschakeld naar evenementen die - volgens haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud door derde verzoekster - werden beleefd. Het betreft dan met name de ontmoeting met de buurvrouw en de daaropvolgende gebeurtenissen. Uit de neerslag van de klacht kan dan ook moeilijk worden afgeleid over wie derde verzoekster het precies had toen ze de verschillende incidenten aanhaalde. Tijdens het persoonlijk onderhoud wees eerste verzoekster er bovendien op dat er duidelijk een fout is gebeurd in het opstellen van de aangifte, aangezien er een tegenstrijdigheid instaat over het “*in het huis wonen*” of “*er langskomen*” (notities PO II eerste verzoekster, p. 23). In dit verband merkt de Raad ook op dat wat betreft het feit dat de klacht vermeldt dat de zoon van derde verzoekster in het huis bleef wonen, tweede verzoeker verklaarde dat de zoon van derde verzoekster had beloofd aan zijn moeder om haar gerust te stellen om op het huis te letten zodat ze het niet zouden verliezen, hetgeen misschien tot een misverstand bij derde verzoekster leidde (notities PO A. E., p. 23), wat niet onaannemelijk lijkt. Zoals hoger reeds aangehaald verklaart ook tweede verzoeker uitdrukkelijk dat het niet klopt dat de zoon er is

blijven wonen. Uit deze vaststellingen en het feit dat uit de vertaling blijkt dat de weergave van de verklaringen van derde verzoekster zodanig onduidelijk is dat er zelfs niet kan uit afgeleid worden op welke persoon zij betrekking hebben, volgt dat de inhoud van deze aangifte onvoldoende betrouwbaar is om er concrete conclusies uit te trekken betreffende de coherentie met verzoekers verklaringen. Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het tegenstrijdig is dat de aangifte vermeldt dat de zoon van derde verzoekster in het huis bleef wonen en gezinsfoto's toegestuurd kreeg, kan dit dan ook niet als een doorslaggevend element in de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen worden beschouwd. Waar in de bestreden beslissingen nog wordt gesteld dat verzoekers tijdens de interviews niets vermeldden over een verkoop, stelt de Raad vast dat zij anderzijds wel duidelijk hebben vermeld dat de bendeleden probeerden de handtekening van derde verzoekster te verkrijgen om zodoende zich het huis eigen te maken (notities PO L.A. I, p. 16). Gezien de reeds aangehaalde vrij incoherente wijze waarop het document is opgesteld en bijgevolg de onbetrouwbaarheid van de inhoud van de klacht, kunnen *in casu* de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de weergave van derde verzoeksters verklaringen in de klacht en de verklaringen van verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud niet volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde feiten.

6.9. In de bestreden beslissingen wordt verder gesteld dat eerste verzoekster en haar partner tegenstrijdige verklaringen afleggen over het feit of ze al dan niet anderen kennen in hun wijk wiens huis door de bende werd ingenomen. Uit lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt evenwel het volgende: eerste verzoekster verklaart tijdens haar eerste interview dat er een ander huis in dezelfde straat werd ingenomen (notities PO L.A. I, p. 22). Ze verklaart ook dat ze een jeugdvriendin heeft, die ook bedreigd werd, die als advocate een belangrijke rol had en die moest vluchten (notities PO L.A. I, p. 17). In het tweede interview antwoordt ze op de vraag of ze anderen kent in de kolonie wiens huis werd ingenomen: *"Ik weet wel van één dame die ook vertrokken is en huis achtergelaten heeft. Dat werd dan ook door bendeleden ingenomen. Ik weet niet of het zoals onze situatie is."* Gevraagd of deze vrouw ook eerst bedreigd en uit de kolonie verjaagd werd, antwoordt verzoekster: *"Neen, ze is veel eerder al vertrokken en ik weet niet waarom."* (notities PO L.A. II, p. 5). Later tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoekster over haar vriendin B. dat deze verzoekster niet meer kon helpen door informatie over het huis in Jardines de Sonsonate te geven omdat ze was bedreigd en gevlucht, en dat de bendeleden wilden ze dat ze zaken voor hen pleitte. Verzoekster stelt niet te weten of er nog andere bedreigingen waren (notities PO L.A. II, p. 9). Hierna wordt ze geconfronteerd met het feit dat haar partner zegt dat B.'s huis ook werd ingenomen, waarop ze antwoordt: *"We weten het niet goed; ze heeft ons dat wel gezegd dat ze met familie moest vluchten door problemen met de bende."* (notities PO L.A. II, p. 22). Tweede verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud het volgende: *"Kent u iemand persoonlijk wiens huis ook werd ingenomen? Ja, een vriendin van mijn echtgenote met wie zij vaak sprak. Zij was ook diegene die ons vertelde dat W. in ons huis was komen wonen. En ze is zelf ook moeten vertrekken om dezelfde reden. Dus haar huis was ook ingenomen? Ja. Ook door die W.? Dat weten we niet of het ook echt W. was, maar wel zeker dat ze tot dezelfde bende behoren. Die vriendin, woonde ze ook in Los Jardines? Ja. Hoe is het bij haar verlopen dat ze haar huis hebben ingenomen? Wanneer wij hadden vernomen dat ze haar huis verlaten had, zijn we zelf naar België vertrokken. Daarna hebben we niet echt meer contact gehad en we weten niet wat er precies gebeurd is. Wat deed die vriendin van werk? Het was een jeugdvriendin van mijn vrouw. Ze was advocaat. Dat is ook deels de reden waarom ze is moeten vertrekken. De bendeleden wouden dat zij hen vertegenwoordigde bij bepaalde zaken, maar dat wou ze niet. Wat is de naam van die vriendin? B."* (notities PO A.E., p. 14-15). Uit voorgaande blijkt dat eerste verzoekster verklaart iemand uit Jardines de Sonsonate te kennen wiens huis ingenomen is door bendes. Deze persoon vertrok reeds voor verzoekers hun huis verlieten en betreft dus niet B., die Jardines de Sonsonate verliet ná verzoekers. Betreffende B. weet eerste verzoekster dat ze vertrokken is omdat ze bedreigd werd door bendeleden, voor wie ze moest pleiten, doch ze weet niet of er nog andere bedreigingen waren of dat B.'s huis werd ingenomen. Tweede verzoeker verklaart dat B. Jardines de Sonsonate verliet omdat ze als advocate voor bendeleden moest werken, alsook dat haar huis werd ingenomen doch dat verzoekers niet precies weten wat er gebeurd is. Verzoekers leggen dus gelijklopende verklaringen af over het feit dat B. na hen Jardines de Sonsonate verliet en dat zij als advocate verplicht voor de bendes moest werken. Het enige verschil in hun verklaringen is dat eerste verzoekster verklaart niet te weten of het huis van B. is ingenomen door de bende, en tweede verzoeker wel expliciet stelt dat het huis van B. werd ingenomen. Tweede verzoeker nuanceerde echter zijn verklaringen door te stellen dat verzoekers hadden gehoord dat B. had moeten vluchten, maar dat ze toen naar België zijn vertrokken niet precies wetend wat er gebeurd is. Dat het huis van B. ingenomen werd na haar vlucht, blijkt dus eerder een veronderstelling van tweede verzoeker te zijn. Op basis van de verklaringen van verzoekers blijkt dat zij geen van beiden

echt weten of B.'s woning na haar vertrek uit Jardines de Sonsonate door de bende werd ingenomen, en kunnen hun verklaringen op dit punt dan ook niet als tegenstrijdig worden beschouwd.

Waar in de bestreden beslissingen vervolgens wordt gesteld dat het niet plausibel is dat de bendeleden eerste verzoekster zouden lastig vallen in verband met het huis, aangezien zij niet de wettige eigenaar was, wijst de Raad er op dat eerste verzoekster zelf toelichtte tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat zij mede-eigenares is van het huis samen met haar moeder, zus en broer (notities PO I eerste verzoekster, p. 13) en hiervan ook een document ter staving neerlegde, zodat de bendeleden wel degelijk in elk geval één van de mede-eigenaars van het huis contacteerden. De Raad merkt los daarvan ook op dat het op zich niet onaannemelijk is dat de bendeleden eerste verzoekster contacteerden, nu zij al bijna heel haar leven in de colonia gewoond had, zij zelf verklaart dat zij een aantal bendeleden "kende" en zij verklaart dat zij, ook terwijl zij werkte voor een telecombedrijf en een bank, steeds een eigen zaak heeft gehad in artisanale producten (notities PO I eerste verzoekster, p. 7), waardoor kan aangenomen worden dat zij veel zichtbaarder was voor de bendeleden. Bovendien, zoals in het verzoekschrift terecht wordt geargumenteed, was eerste verzoekster bereikbaar via gsm en sociale media, terwijl dit niet het geval was voor haar moeder na de bedreigingen. Tweede verzoeker verklaarde immers dat het gsm-nummer van zijn schoonmoeder door de familie werd geblokkeerd om te vermijden dat bendeleden via vriendinnen van derde verzoekster haar zouden kunnen bereiken (notities PO A.E., p. 21).

De Raad stelt verder vast dat de motivering in de bestreden beslissingen grotendeels gebaseerd is op een aantal hypothesen over hoe de bendes logischerwijze zouden moeten ageren. Hoewel een compleet incoherente handelswijze van de bendes niet aannemelijk is, stelt de Raad vast dat uit de landeninformatie blijkt dat de bendeleden in het algemeen grillig en onvoorspelbaar kunnen handelen. Deze door verzoekers aangehaalde gebeurtenissen kunnen dan ook niet op basis van veronderstellingen over de intenties en de *modus operandi* van Salvadoraanse bendes, waarover overigens geen specifieke informatie wordt bijgebracht door verwerende partij, als ongeloofwaardig worden bestempeld. De belaging van verzoekers aan hun wagen en de inname van het huis van derde verzoekster, alsook de pogingen van de bendeleden om via eerste verzoekster een officiële overdracht van het huis van haar moeder te bekomen, komen de Raad niet onwaarschijnlijk voor.

De Raad stelt verder vast dat verzoekers volledig gelijklopende verklaringen afleggen over hun woonplaatsen sinds hun vertrek uit Jardines de Sonsonate, de periodes dat ze er woonden, en de veiligheidssituatie in deze wijken (notities PO L.A. I, p. 3-6, notities PO A.E., p. 3-5; notities PO An. El. p. 3-5).

Verzoekers leggen verder coherente en gedetailleerde verklaringen af over de inname van een huis door MS13 in de wijk Costa Rica (notities PO L.A. I, p. 15, p. 20; notities PO L.A. II, p. 10-11; notities PO A.E., p. 11, p. 17-18; notities PO An. El. p. 13, p. 18), over de ontmoeting met de twee vrouwen uit Jardines de Sonsonate die hen vertelden over de inname van hun huis door W. (notities PO L.A. I, p. 15, p. 20-21, notities PO L.A. II, p. 11-12; notities PO An. El., p. 13, p. 18), over hun hun banden met W. en zijn moeder (notities PO L.A. I, p. 21-22; notities PO L.A. II, p. 6; notities PO An. El., p. 18). Verzoekers leggen ook uit dat ze na hun vertrek uit het huis via buurtbewoners probeerden te weten te komen wat er met hun huis was gebeurd, maar dat dezen hen initieel geen of weinig informatie gaven (notities PO L.A. I, p. 19; notities PO L.A. II, p. 8, p. 12; notities PO A.E., p. 16, p. 17; notities PO An. El., p. 13).

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekers' verklaringen met betrekking tot de bedreigingen in Jardines de Sonsonate en de inname van hun huis door MS 13 consistent zijn en overeenstemmen met objectieve landeninformatie, waarin de praktijk van confiscatie van huizen door bendeleden gedocumenteerd is. Verder leggen zij ook geloofwaardige en consistente verklaringen af over hun opeenvolgende verblijfplaatsen na hun vertrek uit Sonsonate. Waar zij volgens hun verklaringen na het incident met de wagen in Sonsonate in december 2017 drie weken in de Colonia San Antonio verbleven bij familie als tijdelijke oplossing tot de 3e week van januari 2018, verklaren zij na hun verhuis naar colonia Costa Rica tot juni 2018 geen problemen meer te hebben ondervonden met de bendeleden maar vertrokken zij uit deze colonia kort nadat bendeleden van MS 13 in een huis waren getrokken dat recht tegenover hun huis was gelegen en zij één van de bendeleden die hen hadden bedreigd in december 2017 in Sonsonate herkenden. Ook hun verhuis uit Las Arboledas naar Ilopango in november 2019 is ingegeven door het feit dat zij zich bedreigd voelden door de bendeleden van MS 13, nadat zij telefoontjes hadden gekregen waarbij hen werd gezegd dat derde verzoekster moest langskomen omdat ze een handtekening nodig hadden voor het huis en zij door de directrice van de

school van eerste verzoeksters kinderen op de hoogte was gebracht van het feit dat een vrouw had getracht haar kinderen mee te nemen.

Met betrekking tot de telefonische bedreigingen verklaart verzoekster dat zij begin februari 2019 vreemde telefoontjes begon te krijgen van een onbekend nummer waarin een dreigende stem zei dat haar moeder naar hen moest komen om haar handtekening te geven voor het huis (notities PO I eerste verzoekster, p. 16) en een tweede maal dat zij naar een park in Sonsonate moest komen. Een derde maal werd zij opgebeld maar zij verklaart hierover dat er niets werd gezegd (notities PO II, eerste verzoekster, p. 21), terwijl ook tweede verzoeker verklaart dat in één van de telefoontjes niets werd gezegd. Ook verklaart zij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud een facebookbericht te hebben ontvangen van A.S.. Dit facebookbericht wordt door derde verzoekster neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9) en dus voor de persoonlijke onderhouds van de drie verzoekers plaatsvonden. In het administratief dossier is geen vertaling opgenomen van deze berichten maar eerste verzoeker licht tijdens het persoonlijk onderhoud toe dat S. hierin zegt dat hij haar huis gaat innemen (notities PO II eerste verzoekster, p. 9). Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat eerste verzoekster deze facebookberichten niet vermeldde tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, stelt verzoekster, hiermee geconfronteerd tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, dat zij dit wel vermeldde. In de notities van het eerste persoonlijk onderhoud van eerste verzoekster, wordt hier geen uitdrukkelijke melding van gemaakt, maar uit het administratief dossier blijkt dat deze berichten wel werden voorgelegd en dat ook tweede verzoeker en derde verzoekster naar deze berichten verwijzen en hierover consistente verklaringen afleggen. Waar de Raad erkent dat facebookberichten manipuleerbaar zijn, kan evenwel *in casu* uit deze vaststelling en het gegeven dat eerste verzoekster deze facebookberichten niet zou hebben vermeld tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet worden besloten dat haar verklaringen hierover niet geloofwaardig zouden zijn, aangezien verzoekers hierover geloofwaardige verklaringen afleggen en zij hiervan ook stukken neerleggen en derde verzoekster als eerste werd gehoord door het CGVS en hiervan wel uitdrukkelijk melding maakte.

Zoals hierboven reeds aangehaald, kunnen - gezien de incoherente wijze waarop het document is opgesteld en bijgevolg de onbetrouwbaarheid van de inhoud van de klacht - uit de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de weergave van derde verzoeksters verklaringen in de klacht en de verklaringen van verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud in elk geval geen sluitende conclusies worden getrokken met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door verzoekers aangehaalde feiten. De vaststelling dat in de klacht niets vermeld is over de dreigberichten en telefoons omtrent het huis is dan ook niet voldoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen met betrekking tot de bedreigingen die zij ontvingen met betrekking tot de overdracht van de eigendom van het huis na hun vertrek uit Sonsonate.

Uit het voorgaande volgt dat verzoekers hun problemen met de bende in Sonsonate, de daaropvolgende inname van hun huis door bendeleden van MS 13 en de daaropvolgende bedreigingen om de overdracht van de eigendom van het huis te officialiseren voldoende aannemelijk hebben gemaakt. Zelfs indien kan worden vastgesteld dat verzoekers het verband tussen de beweerde aanrijding van derde verzoekster en de poging tot ontvoering van de kinderen van eerste verzoekster niet aannemelijk maken, doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat er een reëel risico bestaat voor verzoekers dat zij in geval van terugkeer verder gevisieerd zullen worden door de bendeleden, nu zij weigeren de eigendomsoverdracht van het huis te officialiseren. Zoals hoger reeds aangehaald ontslaan twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de algemene geloofwaardigheid van verzoekers met betrekking tot de kern van hun vluchtmotieven is komen vast te staan, dat hun verklaringen niet in strijd zijn met algemene informatie die gekend is en relevant voor hun aanvraag en dat hun verklaringen aannemelijk en samenhangend zijn, dat zij alle relevante elementen waarover zij beschikken voorleggen en dat zij hun verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk hebben ingediend zodat alle cumulatieve voorwaarden zijn vervuld om krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet het voordeel van de twijfel toe te kennen voor die aspecten van hun relaas die niet door documenten worden ondersteund.

De Raad wijst er op dat in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat wanneer een verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds ernstige schade heeft ondergaan of

reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. *In casu* stelt de Raad vast dat, gelet op het feit dat zij aannemelijk maken dat zij werden bedreigd en onder druk gezet om de eigendomsoverdracht aan de benedeleden te officialiseren, zij ook een redelijke mate van waarschijnlijkheid aantonen dat zij, ingeval van terugkeer naar El Salvador, nog steeds door de benedeleden gevisieerd worden en er geen goede redenen zijn om aan te nemen dat deze bedreigingen zich niet meer zullen voordoen, nu het huis in Sonsonate nog steeds gedeelde eigendom is van eerste en derde verzoekster.

6.10. Wat betreft de vraag of er voor verzoekers een redelijke overheidsbescherming tegen niet-overheidsactoren, zoals bende MS 13, voorhanden is, meent de Raad dat, in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, de bewijsstandaard die is vereist om het vermoeden van bescherming door actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet te weerleggen, laag moet worden gezet. Uit de landeninformatie blijkt dat er een zekere verwevenheid is tussen de bendes, politie en gerecht waardoor klachten bij de politie tegen afpersing door bendes vaak worden teruggekoppeld naar de bendes wat dan tot nog ergere repercussies kan leiden (UNHCR Eligibility Guidelines, p. 24). *In casu* diende derde verzoekster een klacht in, zonder medeweten en goedkeuring van eerste verzoekster en tweede verzoeker uit vrees dat de benedeleden hiervan op de hoogte zouden gebracht worden, maar blijkt onder meer uit de inhoud van de klacht en verzoekers' verklaringen dat deze niet op ernstige wijze werd genoteerd, wat een indicatie is dat deze klacht niet ernstig werd genomen, en blijkt verder ook niet dat hieraan enig gevolg werd gegeven. Verzoekers brengen verder ook een aantal recente persartikels bij waaruit onder meer blijkt dat in sommige gevallen lokale overheden MS 13 hebben betaald om infrastructuurwerken te kunnen uitvoeren in bepaalde wijken (InSight Crime, "*MS Infiltrates Local Government in El Salvador Once Again*", 18 december 2020). Uit het eveneens door verzoekers geciteerde rapport van het US Department of State, "*Country Reports on Human Rights Practice: El Salvador*" van 2019 blijkt dat corruptie in het justitieel apparaat bijdraagt tot een grote mate van straffeloosheid. Gelet op de individuele omstandigheden van de zaak, is de Raad van oordeel dat *in casu* kan worden aangenomen dat verzoekers geen effectieve toegang hebben tot doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte stelt de Raad vast dat de voorwaarden van artikel 48/5, § 3 voor de toepassing van het intern beschermingsalternatief in het geval van verzoekers niet voldaan zijn. Zoals hoger reeds aangehaald blijkt uit de landeninformatie dat de bendes niet alleen in de steden maar ook in de rurale gebieden van El Salvador aanwezig zijn en dat bendes in staat zijn personen die hen tegenwerken op te sporen. Bovendien wijst de Raad er op dat volgens de UNHCR Eligibility Guidelines een werkbaar intern beschermingsalternatief, gezien de geringe oppervlakte van El Salvador en de capaciteit van de bendes om op het gehele grondgebied te opereren, in geval van vervolging door niet-overheidsactoren onwaarschijnlijk is (UNHCR Eligibility Guidelines, p. 45; zie ook COI Focus 2020, p. 37-38). Bijgevolg besluit de Raad dat, in de individuele omstandigheden van verzoekers in het licht van de alomtegenwoordigheid van de bendes in El Salvador en in acht genomen bovenstaande vaststelling dat verzoekers geen effectieve toegang hebben tot overheidsbescherming, er geen intern beschermingsalternatief voorhanden is voor verzoekers.

7. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden, zoals hierboven beoordeeld in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador en het wijdverspreid bendegeweld aldaar, kan voor verzoekers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

K. POLLET